

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

19. ÅRGANG

NR. 4 DECEMBER 2005

Dansk Folkeparti en del af problemet ?

"Hvad taler I om? Er masseindvandringen ikke bragt til ophør", spurgte en læser af DDFs hjemmeside for nylig.

Svaret er nej. Indvandringen fortsætter som hidtil.

I 2004 blev der bevilget 32,509 opholdstilladelser. Det er det højeste antal i mange år og betydeligt over niveauet før den siddende regerings tiltrædelse i 2001.

Dertil kommer, at tildelingen af statsborgerskaber til udlændinge er eksploderet de sidste år. I 2002 og 2004 så vi rekordhøje tal på henholdsvis 17.300 og 14.976. Tallene medregner oven i købet ikke de pågældendes børn under 18 år og efterkommere til evig tid.

Denne store produktion af "nye danskere" via tildeling af dansk indfødsret bevirker, at antallet af udenlandske statsborgere stort set er uforandret – på trods af fortsat indvandring.

Også antallet af "nydanskere", som de herboende muhamedanere med dansk statsborgerskab benævnes, vokser uforandret på grund af høje fødselstal. Ingen véd i dag, hvor mange de nu er blevet til alt i alt, for det har det officielle Danmark besluttet ikke at ville vide. Fra Københavns Universitet er imidlertid nys indløbet en undersøgelse, der mere

overordnet viser, at de nuværende danskere og disses efterkommere med sikkerhed vil blive i mindretal inden for dette århundrede, hvis den nuværende udvikling får lov at fortsætte.

Enhver, der har øjne at se med, kan da også konstatere, at antallet af tilhullede kvinder - og deres børneflokk - vokser på gader og stræder dag for dag.

Det kan ligeledes ses, at "ny-

danskerne" i massiv grad arbejder på linje med deres hjemlandes ambassadører og myndigheder *imod* danskerne, *imod* de danske myndigheder og *imod* de værdier, vi kalder danske.

Det officielle Danmark *vil* altså ikke se i øjnene, at Danmark og det øvrige Europa er udsat for kolonisering. I stedet bortforklarer man det med ord som "globalisering", der skal efterlade et

indtryk af gensidighed, til trods for at menneskestrømmen kun går én vej.

Dansk Folkeparti bidrager forunderligt nok ikke til at klargøre virkeligheden for offentligheden, men tilslører tværtimod realiteterne med en påstand om, at "kajakken er vendt" (citater Pia Kjærsgaard). Det havde ellers været partiets pligt at stille regeringen over for et ultimativt krav om at få at vide, hvad den agter at gøre for at hindre den katastrofe, universitetsundersøgelsen varslende.

Mens Dansk Folkeparti tidligere arbejdede for hjemsendelser, har partiet også tilpasset sig og nøjes med at kræve "integration". Et begreb, som er blottet for indhold i forhold til det problem, vi står over for, så vidt som at det er åbenlyst, at hovedparten af de tilvandrede er uindpasselige i det danske samfund.

Den Danske Forening fortsatte sit virke uanset stiftelsen af Dansk Folkeparti, fordi foreningen forudså, at et hvilket som helst parti vil kunne miste orienteringen under bestræbelsen på at positionere sig i Folketinget.

Berettigelsen i denne forudseenhed synes desværre at blive mere og mere åbenlys.

H. V.

Hvorfor brænder Paris ?

På få dage bredte immigranoptøjer sig til tre af Paris' naboområder med i alt 5,5 millioner mennesker og derfra endnu langt videre. Læs herom på

side 3, 4 og 5

Europa og USA på vej ned

Mens Kina har fat i den økonomisk lange ende, viser Irak-krigen USAs og Vestens militære og mentale svaghed. Læs analysen på

side 10 og 11

Baggrundsstof om vigtige bøger

På mange opfordringer bringer vi denne gang ti vigtige boganmeldelser - spækket med baggrundsplysninger, der almindeligvis forties. Begynd på

side 17

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 28. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Giro: 4 54 75 51
BG Bank Reg.nr. 0415
Konto 454 75 51
BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:
danskeeren@danskeeren.dk

Internet:
http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),
sunedalgaard@hotmail.com
Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Bibliotekar Harry Vinter (formand)
tlf. 46 36 66 66
h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård
tlf. og fax 32 55 18 02
mobil: 26 47 21 77

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)
mobil: 25 89 12 00 (indtal besked),
otier@privat.dk

Niels Bach Jensen
tlf. 26 56 54 69,
niels.bach.jensen@internet.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
p@vinther.mail.dk

Suppleanter:
Afdelingsforstander P. H. Bering,
tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,
tlf. 97 42 91 31

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:

februar, maj, september og december

Islam er mest krigerisk

Undertiden påstås, at en del videnskaber er at bruge mange kræfter og megen tid på at udfinde det, som menigmand i forvejen ved. Det holder nok ikke stik. Men det hedder jo også, at der sjældent går røg af en brand, uden at der er ild. Så noget er der måske om det.

Men en videnskabelig undersøgelse bekræfter nu vor forhåndsviden om islams voldelige karakter og trussel mod vort samfund.

I Jyllands-Posten 11. september 2005 refereredes en dansk sprogforsker Tina Magaards undersøgelse af 10 religioners grundtekster for at fastslå, hvordan de forholder sig til brugen af terror, vold og hellig krig over for andre.

Hun kommer herved til det resultat, at islams tekster i langt højere grad end andre religioners grundtekster opfordrer til terror og kamp mod anderledes troende.

Karakteren af kampen fremgår klart af koran-påbudet: "Dræb dem hvorend i finder dem, og driv dem ud fra den by, hvorfra de fordrev jer".

Reaktionen fra muslimske ledere her var meget forudsigelig. Imam Abu Laban - ham der sidder med ved statsministerens muslimkonferencer på Marienborg - udtaler:

"Jeg vil ikke fanges ind af en enkelt stupid, fordomsfuld og uærlig forsker. Hvorfor spillede tid på nogen, der vil skabe en vrangforestilling om islam?"

Ja hvorfor komme med en kvalificeret imødegåelse af en påstand, når man kan nøjes med nogle skældsord og injurier? Men hvem havde også ventet andet fra den kant?

Tina Magaard selv er ikke i tvivl om sine undersøgelsers resultat, men sammenfatter dem således:

"Der er slet ingen tvivl om, at islami-

ske terrorister kan finde skriftsteder i Koranen, hadith og Muhameds biografier, som de kan bruge som argumenter for at øve terror mod civile. I islam er terror et begreb, der findes lige fra begyndelsen som et legitimt og af og til obligatorisk middel. Teksterne i islam adskiller sig meget klart fra de øvrige religioners tekster ved langt mere at opfordre til vold og aggression. Det har længe været et tabu at tale om i forbindelse med islam-forskningen. Der er nogle imamer, som har sagt, at man ikke må slå uskyldige ihjel i henhold til Koranen, men det er altså ikke rigtigt. Flere steder i de islamiske tekster fremgår det, at man godt må slå civile vantro ihjel."

Og ganske logisk formulerer hun på dette grundlag et afgørende problem:

"Hvis det er rigtigt, at mange muslimer opfatter Koranen som guds egne ord, der ikke kan fortolkes eller omformuleres, har vi et problem. Det er indiskutabelt, at teksterne opfordrer til vold og terror. Derfor må det være legitimt at spørge muslimerne selv, hvordan de forholder sig til teksten, hvis de tager den for pålydende."

Spørgsmålet synes selvfølgelig men besvares altså af islamiske troslærere med skældsord og injurier.

De kristne og andre tekster har åbenbart ingen eller kun få og tvivlsomme steder, der kan opfattes som krigeriske opfordringer.

De fleste, der kender en smule til islams forhold, vil nok sige, at alt det vidste de i forvejen. Men det kan nu være meget godt at få det bekræftet ved en systematisk videnskabelig undersøgelse.

S. D.

Tyrkiet i EU - et selvmord

Frygten for indlemmelsen af Tyrkiet skal skade EU, eller måske endda på længere sigt ødelægge unionen, finder jeg langt fra ubegrundet.

Selv min uvilje mod et parti som DF forhindrer mig ikke i at forstå visse af dette partis indvendinger mod tyrkisk medlemskab.

Alene på grund af befolkningens størrelse, en befolkning, der har en af de største vækstrater på kloden, og i givet fald vil blive den største i EU, kan det, som de argeste modstandere påpeger, ligne selvmord at lukke Tyrkiet ind.

Læg så dertil landets økonomi og religionen islam!

Jeg ved ikke, hvornår ordet islamofobi kom ind i dansk, eller hvilken skribent, der først anvendte det. Men sikkert er det, at det, som alle andre ord, der ender på fobi, har en nedsættende klang.

Alligevel har jeg intet imod at blive kaldt for islamofob, hvis det kan sætte tingene i et mere tydeligt perspektiv.

Mange af mine tyrkiske venner og bekendte er også islamofober, selv om der muligvis står muslim i deres pas.

Jeg bryder mig ikke om islam. Jeg fin-

der mange af religionens aspekter frastødende.

Jeg synes, at den i de ekstreme former, som har haft massemediernes store bevågenhed i det sidste par årtier, og i særdeleshed efter 11. september, er en historisk tragedie.

Og i modsætning til mange af de personer, som jeg ellers betragter som mine

meningsfæller, er jeg pisse ligeglad med, om det er politisk korrekt eller ukorrekt at sige dette.

Hvis vi skal videre, må kortene på bordet.

Henrik Nordbrandt, forfatter,
Information
1.-2./10 2005

Social nedtur i Frankrig ude af kontrol

Af Poul Vinther Jensen

Det er ikke gratis at indbyde over 20 millioner muslimske indvandrere til Europa. Optøjerne i Clichy-sous-Bois i Paris er et symptom på tilstanden i Europas storbyer.

For de fleste står Frankrig som et land, der er i harmoni med sig selv og ikke just føler noget mindreværd i forhold til andre vestlige lande. Den franske elite har klart demonstreret sin foragt for en politiker som Jean-Marie Le Pen ved det seneste præsidentvalg. Og hans nationale budskab gad man ikke høre på.

Indvandringen til Frankrig fra især muslimske lande fortsætter derfor med uformindsket styrke.

Resultatet ser vi netop i disse dage, hvor ghetto-forstaden Clichy-sous-Bois i Paris står i brand. Her kan man tale om manglende sammenhængskraft. Og sådan er situationen i mange franske storbyer. De er som slumrende vulkaner, der kan komme i udbrud ved det mindste etniske sammenstød med de franske myndigheder.

I Clichy-sous-Bois var det en tragisk hændelse med to helt unge mænd af afrikansk baggrund, der på flugt fra politiet klatrede over et hegn til en relæstation og landede på transformatoren.

Politiet jagtede gerningsmændene til et røveriforsøg i området.

Den franske indenrigsminister Nicolas Sarkozy, der går med præsidentambitioner, gør et forsøg på at stabilisere 25

stærkt belastede områder rundt om i Frankrig.

Men her vil den politiske elite komme til kort. Der er ganske enkelt kommet for mange indvandrere til Frankrig.

Den eneste politiker i fransk politik, der har et realistisk bud på den håbløse situation, er Jean-Marie Le Pen. Han vil gøre det eneste fornødne - nemlig iværksætte en storstilet repatriering.

Denne vanvittige udvikling belaster naturligvis de offentlige budgetter med det til følge, at der bliver mindre til de svageste franskmænd, der er på overførselsindkomst. Det samme billede er tilfældet i Belgien, hvor antallet af flytning og indvandrere er meget stort. Men nu begynder det at knibe for de to landes elitære magthavere. For virkeligheden kan man ikke snyde.

18/10 2005 skriver den franske avis Le Dépêche følgende:

"Statistikker kan vildlede. Ifølge nye tal lever 6 procent af den franske befolkning under fattigdomsgrænsen (600 euro om måneden) det er angiveligt kun halvt så mange som i 1970.

Alligevel synes fattigdommen i dette land uophørligt at vinde terræn. Den øgede aktivitet i Restaus du cœur's suppekøkkener er et tydeligt barometer for det sociale forfald.

Det nytter ikke, at Frankrig roser sig af at være verdens femterigeste magt - vor nation udstiller en fattigdom, vi ikke har set mage til i 20 år.

Manglen på anstændige boliger er det

største problem - ganske som i 1950'erne, da abbed Pierre gjorde kampen for at løse dette problem til sin sociale mærkesag.

Et bevis på, at fremskridtet ikke altid er lineært og ofte går hånd i hånd med social udstødelse."

17/10 2005 skriver den amerikanske Christian Science Monitor følgende:

"Belgien var lukket ned den 7. oktober af en generalstrejke, da fagforeningerne protesterede imod forhøjelser af pensionsalderen fra 58 år til 60 år.

Men Belgien har som mange andre rige nationer intet valg. I USA bliver de første babyboomere 60 år i år.

Disse generationer tæller så mange som 78 mill. mennesker, der umuligt kan få deres pension og medicinomkostninger betalt af den stadig mindre yngre arbejdsstyrke.

Regeringerne i de rige lande er nødt til at gentænke pensionskonceptet og gøre det lettere for ældre at fortsætte med at arbejde."

Ja, tænk engang: Den forslidte minearbejder har troskyldigt stølet på, at hans parlamentariske repræsentant varetog hans fuldt fortjente tarv.

Det viser sig ikke at være tilfældet.

Det er tid til national samling i Europa.

Kilder:

Dagbladet Information (20/11 2005)
og MetroXpress (31/10 2005).

Hvad skete - og hvorfor brænder Paris?

Af Amir Taheri

Ved mørkefald begynder "balladen", og mønstret er altid det samme.

Hætteklædte unge begynder at sætte ild på parkerede biler, knuse butiksvinduer med boldtræer, ødelægge offentlige telefonbokse og trænge ind i biograf, biblioteker og skoler. Når politiet

ankommer, angriber hærværksmændene dem med sten, knive og boldtræer.

Politiet svarer med affyring af tåregasgranater og af og til med skud op i luften med løst krudt, mens de unge skyder igen - med skarpt.

Europæisk "intifada"

Disse scener udspiller sig ikke på Vest-

bredden men i hele 20 franske byer, især tæt på Paris, hvor tingene er udartet til en europæisk "intifada", der i sidste ende ser ud til at være hinsides al kontrol.

Problemerne begyndte først i Clichy-sous-Bois, en nedslidt og forhutlet forstad øst for Paris i begyndelsen af november. Frankrigs bombastiske inden-

rigsminister, Nicholas Sarkozy, svarede med at sende over 400 tungt bevæbnede politibetjente for at "håndhæve republikkens love", ligesom han lovede at knuse "slynglerne og ballademagerne" på højst en dag. Men flere dage efter blev det klart for enhver, der ønsker at se, at der her ikke var tale om "vredesudbrud fra kriminelle elementer", der kunne klares med en blanding af skryderi og knippelsuppe.

Men det blev til en "krise uden fortilfælde", og både Sarkozy og hans chef, premierminister Dominique de Villepin, måtte aflyse aftaler og rejser for at tage sig af opstandene..

Hvordan startede det hele? Det antoges at begynde i Clichy med en gruppe unge drenge under udfoldelse af deres yndlings sport: At stjæle dele fra parkerede biler.

Normalt ville intet dramatisk være sket, da politiet ikke havde været til stede i denne forstad i årevis.

Men der skete noget, da politiet modtog en anmeldelse fra en kvindelig beboer om tyverierne nær hendes bolig. Politiet var da forpligtet til at gøre noget - hvilket indebar tilstedeværelse af politiet i et område, hvor det ikke havde vist sig i årevis.

Med politiets ankomst til åstedet, blev de unge mennesker virkelig vrede, efter at de uanfægtet havde kontrolleret området i årevis. En kortvarig forfølgelse udspillede sig i gaderne, og to unge - der egentlig ikke var jagtet af politiet - søgte tilflugt i et afspærret område med nogle stærkstrømsanlæg, de fik dødelige elektriske stød fra.

"Gud" ind i Stalin-ghettoen

Da nyheden om deres død spredtes, kom Clichy i væbnet oprør. Med råbene "Gud er stor" stormede bander af unge, bevæbnet med hvad som helst, omkring og tvang politiet på flugt.

De franske myndigheder kunne ikke tillade ungdomsbander at fordrive politiet fra fransk område. Så de slog igen ved at sende specialstyrker, kendt som CRS, ind i området med pansrede køretøjer og de strengeste forholdsordrer til indgriben.

Inden for få timer blev den egentlige årsag til episoderne glemt, og i forgrunden trådte et krav fra opvigerne om, at det franske politi skulle forlade "de besatte områder". På mindre end en uge havde optøjerne derefter bredt sig til tre af Paris' naboerområder med en befolkning på i alt 5,5 millioner mennesker.

Men hvem bebor områderne? I selve Clichy er over 80 pct. af indbyggerne islamiske immigranter eller deres børn,

fortrinsvis fra det arabiske og det sorte Afrika. I andre berørte byer står islamiske indvandrere for mellem 30 og 60 pct. af befolkningen. Men ikke kun disse tal betyder noget. Den gennemsnitlige arbejdsløshed anslås til omkring 30 pct. men når op på 60, når alle arbejdsføre unge medtælles.

I disse forstads kvarterer, der blev bygget i 1950'erne som en efterligning af sovjetisk socialt boligbyggeri fra Stalintiden, bor ofte adskillige generationer i en ganske lille lejlighed og kender kun "det virkelige liv i Frankrig" fra fjernsynet.

Assimileringen, der blev væk ...

Franskmændene roste sig almindeligvis førhen over de held, de havde med en assimileringspolitik, der på højst en

Amir Taheri er mangeårig journalist. I dag er han redaktør for det franske kvartalsskrift "Politique Internationale".

generation kunne gøre immigranter - uanset baggrund - til "ordentlige franskmænd".

Denne politik virkede, da indvandrere kom "dråbevis" til et fransk Frankrig, der kunne optage dem. Men assimilering virker ikke i områder, hvor højst en femtedel af skoleeleverne er fransktalende.

Desuden har Frankrig mistet den magtfulde assimileringmekanisme, der lå i den tvungne militære værnepligt - indtil denne blev afskaffet i løbet af 1990'erne.

Efterhånden som antallet af indvandre-re og deres efterkommere stiger i bestemte nabolag, bliver disse forladt af de indfødte franske beboere, der søger "roligere steder" - hvorved assimileringen bliver endnu vanskeligere. I nogle områder kan en indvandrer og dennes efterkommere tilbringe et helt liv uden at møde behovet for at skulle tale fransk - endsige at skulle gøre sig fortrolig med de forskellige sider af den berømte franske kultur.

Resultatet bliver ofte fremmedgørelse, der giver de radikale islamister vind i sejlene til at prædike budskabet om religiøs og kulturel apartheid.

Nogle slår endda til lyd for, at områder med islamisk befolkningsflertal skal omorganiseres ud fra "millet"-systemet fra det Osmanniske Riges tid: Hvert religiøst samfund (millet) skulle tildeles retten til at organisere sit sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige liv i overensstemmelse med de gældende religiøse overbevisninger.

I dele af Frankrig er millet-systemet allerede på plads af gavn. I disse områder er kvinder forpligtede til at bære den normale islamiske "hijab"-klædedragt, mens de fleste mænd lader skægget vokse til de længder, de stedlige sheiker foreskriver.

Hvilken slags "Andalusien"?

De radikale kræfter har haft held til at bortjage franske butiksdrevende, der sælger alkohol og svinekødsprodukter, ligesom "syndens steder" - dansesteder, biografteatre og teatre - bliver tvunget til at lukke, almindeligvis kontrollen om den lokale forvaltning gribes fast. Avisreportere melder da også fra Clichy og nabobyerne Bondy, Aulnay-sous-Bois og Bobigny det helt klare budskab, at de franske myndigheder simpelthen bare skal holde sig væk.

"Alt, hvad vi forlanger, er at blive ladet i fred", udtalte Mouloud Dahmani - en af de lokale "emirer", der fører forhandlinger om at overtale franskmændene til at trække sig ud samt tillade en komité af sheiker, mestendels fra det Muslimske Broderskab, at bringe fjendtlighederne til ophør gennem forhandling.

Både præsident Chirac og premierminister Villepin er særligt ilde berørt, fordi de troede på, at den franske modstand mod at vælte Saddam Hussein-regimet i 2003 ville give Frankrig en "heltemodig" stilling i det islamiske samfund.

Den illusion er nu knust - og en stadig mere og politisk dybere kriseramte Chirac-regering viser sig som rådløs og ude af stand til at tage fat på det, Paris-

dagbladet *France Soir* kalder en "tikende tidsindstillet bombe".

Det står nu lysende klart, at en overvejende del af Frankrigs muslimer ikke kun afviser at lade sig optage af "den uovertrufne franske kultur" men derimod har den faste overbevisning, at islam står for den højeste livsform, som hele menneskeheden har at stræbe efter ...

Hvad er så løsningen? En løsning fra Chiracs rådgiver i islamiske anliggender, Gilles Kepel, er dannelsen af "et nyt Andalusien", hvor kristne og muslimer lever side om side og samarbejder om skabelsen af en ny "kulturel syntese".

Problemet med Kepels såkaldte vision er blot, at den ikke tager det vigtige spørgsmål om den politiske magt i ed. For hvem skal regere i dette nye Andalusien - muslimerne eller de overvejende verdsligt indstillede franskmænd?

Fransk politik er igen blevet værd at iagttage - omend af de værst tænkelige grunde.

I disse forstadskvarterer, der blev bygget i 1950'erne som en efterligning af sovjetisk socialt boligbyggeri fra Stalin-tiden, bor ofte adskillige generationer i en ganske lille lejlighed og kender kun "det virkelige liv i Frankrig" fra fjernsynet. I selve Clichy er over 80 pct. af indbyggerne islamiske immigranter eller deres børn ...

Sverige - som skrækeksempel og ideal

Af Peter Neerup Buhl

I Danmark er der i visse kredse megen selvtilfredshed over "Systemskiftet" anno 2001 og den deraf følgende ændring i især indvandringspolitik og -debat. F. eks. Søren Krarup har skrevet om Sverige som modeksempel og vendt billedet fra Besættelsen 1940-45 om med sin tale om "Lysene over Øresund". Det er dog for tidligt at blunde trygt på sovepuden. Mange svenske strømninger trives stadig i bedste velgående i Danmark. Den totalitære fristelse er altid lige for hånden.

Sverige ligger rigtignok billedlig talt under for totalitært mørke. Der er ingen tvivl om, at den politiske korrekthed vedr. indvandringspolitikken er langt værre i Sverige end i Danmark. Men man kan betragte Sverige som eksemplet på den "rene" multikulturalismes ideologiske herredømme, ligesom Afghanistan under Taliban var den "rene" islam, Cambodia under Pol Pot den "rene" kommunisme og Sydafrika under Apartheid den "rene" racisme. Via en sådan (negativ) idealtipe forstås nemmere visse tendenser, som blot svagere udtrykkes ved sådanne ideologier generelt, også herhjemme.

Den netop udkomne bog "Exit Folkhemssverige. En samhällsmodells sönderfall" har i Sverige på meget lødig facon brudt landets korrekte tavshed.

Den er dog udkommet på et ukendt, lille forlag og er næsten ikke blevet anmeldt, måske netop fordi den er svær at stemple som politisk ekstrem. Forfatterne er Ingrid Björkman, der har bedrevet udviklingspolitisk forskning i Afrika, Jonathan Friedman, der er professor i socialantropologi i Lund og Paris, Åke Wedin, der er docent i historie og har været chef for Arbejderbevægelsens Arkiv, og Jan Elfverson, der er civiløkonom.

De kommer frem til, at efter alt at dømme vil etniske svenskere blive i mindretal i Sverige omkring midten af dette århundrede. Vel at mærke er der ingen tegn på, at de nytilkomne folkegrupper bliver "svenskere". Tværtimod. De oprindelige svenskere bliver til "arbejdende fattige" p. g. a. den enorme fremmedbyrde.

"Monokulturel" - og "dum"

Man tror, det er løgn, når man læser om den svenske politiske elites fremfærd. Men man genkender tendenser. F. eks. at man ikke må "generalisere" om folkegrupper, hvilket i praksis fører til tabuisering af ethvert meningsfuldt udsagn om kulturtræk, der i alt væsentligt er gældende. Kun må der selvfølgelig generaliseres positivt om indvandrere, og værtsfolket kan ustraffet svines til i generelle vendinger. Sigende for stemningen blev en svensk indvandringsmini-

ster en gang på tv spurgt, om han var svensk, og svarede energisk: "NEJ! NEJ!"

Mest berygtet er dog den ledende socialdemokrat Mona Sahlin, der ud over at benægte, at svenskerne overhovedet har en kultur (mens hun roser indvandrerens), har modstillet de "etnisk enfoldige" svenskere med indvandrerens "mangfoldighed", hvilket altså har indført en ny sproglig modsætning, hvor monokulturel er lig med dum og indskrænket. Med rette føler indvandrere i Sverige ofte ingen respekt for værtsfolket, som de siger "har ingen stolthed, ingen patriotisme".

At det multikulturelle samfund er et udemokratisk ovenfra-og-ned projekt fremgår allerede af titlen på regeringsbetænkningen "Acceptera!", som i 1998 blev udgivet under ledelse af integrationsminister Sahlin. Heri udtalte hun bl.a., at hvis to lige kvalificerede personer søger en stilling, skal "Mohammed" have den, fordi det i sig selv er et plus at have en anden etnisk baggrund end svensk.

Ingen nedskæringer

Efterhånden som problemerne med indvandringen i Sverige hobede sig op, var løsningen aldrig at begrænse indvandringen, men at tilføre området flere ressourcer. På samme måde må man om dansk politik sige, at selv om indstrøm-

ningen er blevet begrænset, er bevillinger til "integration" stadig næsten det eneste område, hvor der aldrig tales om nedskæringer - tværtimod.

En officiel svensk indvandringskommission har udtalt, at informationen om indvandring og indvandrere skulle være så "objektiv, korrekt og positivt holdningsskabende som muligt". Hvordan man på forhånd kan vide, at sandheden aldrig kan være negativ, er en gåde, men også i Danmark bedriver statsmedier fortsat "holdningsbearbejdelse". Den toneangivende kritik er stadig, at blot at rapportere, hvad der rent faktisk sker, giver et for negativt billede.

Ledelsen af svensk tv har direkte instrueret om, at den svenske parallel til Dansk Folkeparti, Sverigedemokraterna, altid skal omtales som "det fremmedfjendtlige parti". Det er da i det mindste at tone rent ud i forhold til DRs dulgte vinkler, undertoner og "oplysning" om islam.

Hvor tit må man ikke krumme tær over de manglende kritiske (men indlysende) spørgsmål til "humanitære" interviewede personer?

Tavshed om udgifter

I Sverige som i Danmark har kritikere forgæves forsøgt at få de reelle tal for udgifterne til indvandringen ud af myndighederne. Alskens krumspring forsøges for at sløre fakta. Velkendt er, at ene af alle budgetområder fremhæves altid nettoudgifterne for indvandringen, ikke bruttoomkostninger. Selv om ingen ville finde på at f. eks. fratække den skat, som de ansatte i forsvaret betaler, når udgifterne til forsvaret skal angives. Særbehandlingen af indvandringsudgifter udtrykkes krystalklart af en tidligere svensk indvandringsminister, Birgit Friggebo, som svar på et kritisk spørgsmål fra en af forfatterne til "Exit Folkhemssverige": "Gudskelov sad jeg i en regering, som ikke lod humaniteten følge den økonomiske konjunktur. Konjunkturer kommer og går, men humaniteten består." Altså den totale ansvarsløshed og irrationalitet, mens det netop er politikeres fremmeste pligt at forvalte de begrænsede ressourcer, så de gavner mest muligt.

Når kun få procent af indvandrene er reelle flygtninge, kan man spørge, hvori det konkret "humanitære" består ved at lade hundredtusinder arbejdsløse bo i Sverige i stedet for i deres hjemlande. Og hvorfor er det mere humanitært end f. eks. at ville hjælpe de fremmedkulturelle hjem igen?

Men i indvandringsdebatten har der aldrig som i andre debatter blot været to

ligeværdige standpunkter. I "Exit Folkhemssverige" beskrives de svenske politikeres stadig større, selvretfærdige aggressivitet mod deres træge folk. Tonen er blevet stadig mere irriterende. Ganske umisforståeligt udtrykte indvandrermminister Pierre Schori sig i Riksdagen i 1997: "Racisme og fremmedfjendtlighed skal kriminaliseres og jages. Det går ikke, at man i et demokrati finder på undskyldninger, f. eks. at der er fejl ved indvander- og flygtningepolitikken." Ironisk nok har Sverige fået et "Demokratiministerium". Man tænker på George Orwell... Blot det, at Folkpartiet under valgkampen i 2002 vovede at foreslå, at indvandrere skulle have kundskaber i svensk for at blive statsborgere, førte til beskyldninger om, at de "fisker i grumset vand" o. s. v.

Uden mål og med ...

Det er fra oven besluttet, at Sverige død og pine skal være multikulturelt, og forsøg på at bremse endsige tilbagerulle udviklingen er per definition ekstremisme. Også i Danmark drejer den langt mere livlige debat sig vel at mærke næsten udelukkende om "integration", ikke om hvorfor hundredtusinder af uindpasselige overhovedet skal være her.

At den svenske elites indvandringsfanatisme faktisk er en absurd udgave af national overlegenhed, fremgår af udtalelser såsom: "Stockholm skal blive den første by i verden, som bryder med udviklingen mod øget social og etnisk se-

Også i Danmark drejer den langt mere livlige debat sig vel at mærke næsten udelukkende om "integration", ikke om hvorfor hundredtusinder af uindpasselige overhovedet skal være her. Sverige er helt klart længere inde i den multikulturelle onde cirkel end Danmark, men også her foregår debatten mest i et lukket univers af ord, uden at der ses på, hvad der egentlig gavner den danske stambefolkning, hvis vel trods alt er danske politikeres fremmeste opgave.

gregation." Man vil være forbillede for hele verden, men netop det, at ingen tidligere har realiseret det nævnte projekt, antyder, at der er tale om en ideologisk hybrid, som kun kan ende galt.

Hvad målet med det hele er bortset fra "humanitær" symbolpolitik aner åbenbart ikke engang de ansvarlige. Så sent som i 1996 havde den svenske regering med egne ord endnu ikke "taget stilling til, hvordan et mangekulturelt samfund ideelt burde udvikles fremover." Derpå har ingen hørt noget om målovervejelser.

Hvad angår masseindvandringen er der altså (vel overalt i Vesteuropa) tale om en fuldstændig fantastisk mangel på planlægning og rettidig omhu, som ellers søges overholdt i politik, hvor argumenter for og imod et brobyggeri kan drøftes i 100 år. Indvandringen - historiens største omdannelse af vores samfund - er tilsyneladende bare "sket", selv om den af magthaverne generelt er defineret som noget i sig selv positivt.

Skrækeksemplet

Herhjemme kan man nikke genkendende til en svensk regeringsudtalelse som den følgende: "Bevægelighed over grænserne er noget i grunden positivt. Kontakter mennesker imellem beriger og udvikler og er i sig selv en garanti for opretholdelsen og styrkelsen af menneskerettigheder. I isolerede samfund kan undertrykkelse og forfølgelse trives ... Frivillig bevægelighed over grænser bør opmuntres og støttes af lande - ikke være noget, som lande vedtager stærke tiltag for at forhindre og besværliggøre." En verden af smukke ord uden hensyn til de reelle følger i landsmænds dagligdag...

Sverige er helt klart længere inde i den multikulturelle onde cirkel end Danmark, men også her foregår debatten mest i et lukket univers af ord, uden at der ses på, hvad der egentlig gavner den danske stambefolkning, hvis vel trods alt er danske politikeres fremmeste opgave.

Jonathan Friedman beskriver i "Exit Folkhemssverige", hvordan ubehageligheder ved den førte politik benægtes eller omdefineres til noget positivt. "Eliterne forsøger at forvandle globalisering, massemigration og mangekultur til naturlige processer, som vi skal være taknemlige over og bare har at tilpasse os". Samme "nødvendighedslogik" er ved magten i Danmark, og at den er værre i Sverige bør ikke få os til at slappe af og rose os selv, men tværtimod få os til endnu mere flittigt at bekæmpe de samme stærke tendenser herhjemme.

Det værste tænkelige rædsels-scenarie

Af Bent Jacobsen

Lad os som et tankeeksperiment forestille os det værste tænkelige, som faktisk bygger på det hidtidige forløb og den længe fastholdte lovgivning her i Vesteuropa. Men sådan vil det måske ikke gå . . .

Ifølge en israelsk opgørelse fra flere år tidligere skulle der på det tidspunkt befinde sig cirka 34,5 millioner muhamedanere i Europa. Justeret efter nutid vil antallet udgøre cirka 36 millioner.

Af de 36 millioner er der cirka 20 millioner ugifte og børn mellem 0 og 24 år. Ifølge familiesammenføringsretten henter de 20 millioner ægtefæller fra deres islamiske oprindelseslande. Det giver 20 millioner ægtepar. De laver i gennemsnit fire børn pr. par.

Fratrukket de ældste, der kan være døde, giver det 120 millioner, heraf 80 millioner børn, sådan omkring 2040.

Når de er vokset op, hævder vi, at også de udnytter familiesammenføringsretten og altså henter 80 millioner ægtefæller til Europa. Derved opstår 80 millioner

nye børnefamilier, der laver 320 millioner børn, forudsat traditionerne for børnetal fortsætter.

Og hvorfor ikke, det anbefales jo stærkt i koranen? Igen fratrukket de ældste, giver det et foreløbigt facit på 480 millioner . . .

Når de 320 millioner så er blevet voksne, er Europa islamisk, og lovgivningen kan ikke ændres af os. Så hvis de ønsker det, kan de hente 320 millioner ægtefæller fra oprindelseslandene, og med et fortsat gennemsnit på fire børn laver de så 1280 millioner børn.

Omkring 2090 vil der så, de døde fratrukket, være knap 2 milliarder muhamedanere i Eurabia. Foruden hvad de ikke-islamiske indvandrere fra Afrika og Asien kan medføre af befolkningsvækst!

Skal vi skyde på, at dette rædsels-scenarie kan resultere i et Eurabia med tre milliarder indbyggere. Hvormange af dem vil være af oprindelig europæisk afstamning? 300 millioner? 350 millioner?

Rent bortset fra, at EUs og FNs to-

talbastardiseringsplan for Eurabia (der muligvis kan reducere familiesammenføringerne antal en del, da mange kvinder så vil gå over) vil medføre, at et meget stort antal halv- og kvarteuropæere vil opstå . . .

Men selv om blot en mindre del af dette rædsels-scenaries forudsætninger skulle holde, synes det endelige resultat at være sikkert.

Europas civilisations undergang, og de europæiske folkeslag gjort først til mindretal og siden til forhistoriske folk, vil ske ... og af et muhamedansk flertal vil intet fra vor fortid blive bevaret ...

Det eneste, der kan forhindre denne udvikling, er for det første forbud mod al "familiesammenføring" mellem fremmede til Europa, og dertil repatriering af alle dyrkere af Muhameds verdensobringssideologi - Hitlers yndlingsreligion.

Nazismens vigtigste formål var *Lebensraum*-politikken - der også dengang skulle gøre det af med os - ved hjælp af tysk masseindvandring. Nu gennemføres det blot ved hjælp af muhamedanere ...

Klartskuende - men uden klar løsning

Af Sune Dalgård

Flere indsigtfulde samfundsdebattører har i de seneste år gjort klart, at de indser faren ved den voldsomme vækst i antallet af vildtfremmede, i særdeleshed muhamedanere, her i landet. Denne udvikling nedbryder nemlig den hidtil så vel sammenhængende danske nationalstat med dens fredelige balance mellem de forskellige grupper og klasser i folket.. Det er opmuntrende at læse. Men

Ralf Pittelkow

de har åbenbart svært ved at finde veje til at hindre denne udvikling og til at genoprette den tidligere tilstand.

Det gælder således ægteparret Ralf Pittelkow, politisk analytiker og kommentator, og Karen Jespersen, tidligere socialdemokratisk politiker og social- senere indenrigsminister. De har i bogform og avisartikler hver for sig skrevet fortrinlige udredninger af det skete og af den ødelæggelse af det nationale fællesskab, der følger med masseindvandringen af især muhamedanere. Men når det gælder at anvise, hvordan det undgås, og at rulle udviklingen tilbage for at fjerne virkningerne af de ulykker, der allerede er sket, bliver de begge ret tavse eller urealistiske. Det bliver mest til lidt henvisninger og håb til den evigt påkaldte integration, der jo for længst har vist sig ugørlig eller aldeles utilstrækkelig over for de allerede etablerede muhamedanske parallelsamfund og de muslimske indvandreres stadig mere udtalte krav om at opretholde og udvide deres egne samfundsnormer.

De snart adskillige klartskuende debattører viger stadig tilbage for at pege på det eneste logiske og virksomme middel imod den hastigt fremadskridende sam-

fundsopløsning, nemlig repatriering eller hjemsendelse af langt hovedparten af de fremmede indtrængere og deres afkom. Men det er jo heller ikke velset, ja ligefrem fy-fy i de bestemmende kredse.

Man risikerer endda at blive sat bag tremmer, hvis man ikke vejer og vogter sine ord meget nøje, inden de forlader tændernes gærde. Eller endog sættes på tryk eller internet. Så er de nemlig propagandaa. Og det er særlig slemt.

Karen Jespersen

Diplomati på muhamedansk

Vi må åbenbart indstille os på stadig nye overraskelser, når det gælder det stedse mere krævende og voksende muhamedanske brohoved her i landet. Men det for øjeblikket nyeste initiativ er dog noget af det mest kreative og forbløffende, der længe er set på diplomatiets område.

Fælles optræden af flere magter over for andre i udenrigspolitiske anliggender er ganske vist ikke noget nyt. Det sker så til modtagernes udenrigsministre eller udenrigsstyrelser. Men et sammenrend af hele 16 landes eller påståede sådannede ambassadører eller andre repræsentanter over for et lands førsteminister i et indenrigspolitisk anliggende, nemlig undertrykkelse af en forfatningssikret ret som ytringsfriheden oven i købet i en religiøs sammenhæng, repræsenterer dog en interessant og forbløffende nyskabelse.

Ikke desto mindre er det netop det,

de klagende muhamedaner-diplomater lancerer. Vor statsminister skal stække pressens ytringsfrihed over for islam, fordi Jyllands-Posten har bragt nogle tegninger af Muhammed. Og han må efter islams tro slet ikke søges afbildet. Denne skrækkelige handling skulle vor statsminister altså gribe ind overfor. Heldigvis svarede han blot, at det ikke tilkom ham at gribe ind i pressens ytringsfrihed.

Affæren bliver ikke mindre usmægtelig, når man betænker afsenderlandenes egne forhold til ytringsfrihed og behandling af ikke-muhamedanske trosbekenkere. I så at sige alle disse lande behandles afvigende trosbekenkere græsseligt. Kristne, som tidligere udgjorde store grupper, er så at sige udryddet eller fordrevet fra hele Mellemøsten. Også i det tidligere som meget tolerant beskrevne Indonesien forfølges de kristne med bål og brand af muslimerne. Særlig interessant er

det at se Tyrkiet som deltager i protestaktionen. Som ansøger om EU-optagelse skulle det indrette sine indre forhold i bedre overensstemmelse med europæiske traditioner bl.a. for menneskerettigheder så som ytringsfrihed. Men det hindrer altså ikke dets deltagelse i en aktion for at indskrænke ytringsfriheden i et af EUs medlemslande!

Hele det besynderlige skuespil er dog særdeles lærerigt for alle danske, som endnu kan fatte, hvad der er ved at ske med os. Vi får demonstreret, hvordan muhamedanerne både her og i Muhamedanien allerede nu mener at være så stærke i vort land, at de kan tillade sig at ville foreskrive os at indrette os efter deres normer og vilje, ja endog at gøre indgreb i vor grundlovs fastsættelse af centrale rettigheder.

Det er skriften på væggen.

S. D.

Fra Marx til Muhammed

Enhedslisten er kommet på hårde stoffer: Karl Marx smides i skraldespanden - og erstattes af Allah og hans profet Muhammed. Overgangen fra videnskabelig socialisme til overtro er muligvis ikke så skelsættende, men alligevel ...

Enhedslisten i Odense har opstillet en kvindelig muslimsk kandidat, Asmaa Abdol-Hamid, som lader sig lede af de hellige skrifter i en sådan grad, at hun nægter at trykke vantrø mennesker i hånden. Denne tilside-sættelse af almindelig høflighed har fået Dansk Folkepartis spidskandidat i Odense, Alex Ahrendtsen, til at aflyse en planlagt debat med Asmaa Abdol-Hamid.

Som begrundelse for ikke at ville trykke Alex Ahrendtsens hånd udtaler Enhedslistens kandidat til Fyns Stiftstidende:

"Min religion tillader mig ikke at trykke en fremmed mand i hånden".

At det ikke kun er fremmede mænd,

Enhedslistens kandidat ikke vil trykke i hånden, fremgår af et læserbrev i Fyens Stiftstidende 14/7 2005, hvori det hedder:

"Sidste år blev Asmaa interviewet af nogle universitetsstuderende sammen med mig i min stue. Hun nægtede at give mig hånden til god dag. Asmaa vil som ortodoks muslim ikke give nogen ikke-muslim hånden. Der er ingen muslimer, der trækker tøjet ud over hånden ved god dag, så de ikke kommer i fysisk kontakt med de urene".

Enhedslisten blev dannet i 1989 som et samarbejde mellem venstrefløjeparterne VS, DKP og SAP. Det var partier, som hvilede på et klart marxistisk grundlag. Det er derfor interessant at genopfriske, hvad Karl Marx fremhævede i sit skrift "Kritik af Hegels Retsfilosofi" fra 1843:

"Religion er det undertrykte menneskes suk, hjertet i en hjerteløs verden, ligesom den er ånden i en tilværelse

uden ånd. Den er opium for folket. Af-skaffelsen af religion, som er folkets illusion om lykke, er nødvendig for opnåelsen af virkelig lykke. Kravet om at opgive illusionen om dens forhold, er kravet om at opgive de forhold, som nødvendiggør illusionen".

Marx mener, at det menneske, som underkaster sig religion, lever i en illusorisk virkelighed. Det lægger ansvaret for sin skæbne på en Gud og fralægger sig ansvaret for sit eget liv:

"Det er ikke mig, der ikke vil trykke dig i hånden. Det er noget, som min Gud forbyder mig".

At et oprindeligt ateistisk parti, der afviste religion som "opium for folket", nu opstiller en kandidat, som lader sit liv styre af Allah og hans profet, må anses for intet mindre end en revolution.

Om end det er en intern revolution - så alligevel: Tak for kaffe ...

H. V.

Hvem bebor den lejlighed, du mangler?

Af Sune Dalgård

Det danske boligmarked bliver stadig mere ophedet. Huse og ejerlejligheder synes at være på en ustandselig himmelflugt. Lejeboliger - og da især til lejer, almindelige lønmodtagere kan betale - er svære eller umulige at opdrive i de områder, hvor befolkningspresset er størst, først og fremmest i hovedstadsområdet og de større provinsbyer. Og det sætter naturligvis ekstra pres på hele boligmarkedet, både ejer- og lejerboligerne.

Samtidig foregår der en næsten uafbrudt debat om ghettoproblemer, som tidligere var ukendte her i landet. Ikke fordi der ikke fandtes skel af social art mellem kvartererne. Nogle var præget af velstående beboere med dyrere boligvaner, andre af mindre velbeslåede eller ligefrem fattige, som måtte nøjes med ringere og billigere boliger. Arbejderbydele, middelklassekvarterer og områder, hvor overklassen søgte hen. Det ansås for et ret naturligt og uundgåeligt forhold i et frit konkurrencesamfund, hvor klasserne placerede sig efter midler og sociale tilhørsforhold. Og det gav kun ringe anledning til stridigheder og uro imellem borgerne.

Anderledes med den nuværende ghettoisering. Den opstår som resultat af den masseindvandring, som har fået lov til at finde sted i den sidste menneskealder eller to. De tilstrømmede, mest vildtfremmede fra fjerne egne af jorden og helt andre kulturer og religioner, finder

det ikke naturligt at blande sig med danskerne, som de ofte i virkeligheden foragter og tager afstand fra som vantro og dekadente. De foretrækker at leve sammen med flest mulig af deres egne eller andre fremmede i lignende situationer. Danske myndigheder, der som regel må sørge for og også betale for deres boliger, finder det ofte lettest at gøre dette ved at placere dem i store nye og oftest dyre lejligheder i samlede nye byggerier, hvor de har udlejningsret. Og mange af de danske beboere disse steder får efterhånden nok af fremmedgørelsen af deres kvarter og de problemer, det medfører, og siver gradvis bort til andre steder, hvor fremmedpresset er mindre.

Ghettoiseringen bliver således stadig større. Problemerne herved er mange.

Blandt de mest iøjnefaldende er den stigende kriminalitet fra især bander af unge indvandrere, mænd og drenge helt ned til barnealder, som hærger kvarteret ikke blot med almindelige drengestreger, men med alvorlige sager som vold mod danske børn og gamle forsvarsløse mennesker, gaderøverier, ildspåsættelser, stenkastning mod politi, brandvæsen og redningskorps, så disse må holde sig tilbage eller kun rykke ud med større styrker, knivstikkerier, ligefrem mord o. s. v.

Samtidig bliver skolerne i sådanne områder helt domineret af fremmede børn, såkaldt tosprogede, der ikke kan normalt dansk. Undervisningen bliver naturligvis derefter, og danske forældre søger at få deres børn over i mere danskprægede skoler, så problemet blot bliver endnu større.

Midlerne mod denne ghettoisering har været diskuteret nærmest til hudløshed. Det seneste forslag fra sagkyndigt hold siger i al sin korthed og opgivelse simpelt hen:

Riv hele skidtet ned og byg noget nyt og bedre med en spredning af de fremmede.

Som om det skulle hjælpe til andet end yderligere at tømme de danske pengekasser. Det, der er brug for, er en reparering af de fremmede og uintegrerbare indtrængere. Det vil give boliger til de mange boligtrængende danskere.

Der er nemlig boliger nok i Danmark. Der er blot alt for mange fremmede, der optager danskernes boliger.

”Integrationen” og det politiske ansvar

De fleste af de gamle lande i Europa har store problemer med integrationen af indvandrere og flygtninge fra lande uden for Europa. De fremmede har ofte vanskeligt ved at komme ind på arbejdsmarkedet - med undtagelse af særlige brancher. De bor for manges vedkommende i særskilte områder, hvor de hovedsagelig omgås hinanden.

Resultatet er, at der skabes parallelsamfund, som ikke deler erfaring med det omgivende samfund, men via fjernsyn og internet står i nærmere forbindelse med oprindelseslandet.

Det er en udvikling, som også kendetegner Danmark, og som vi er nødt til at forholde os til politisk.

Den udgør en fare for den sociale sammenhængskraft, som er grundlaget for

vort demokrati. Vi står i en situation, hvor det er absolut nødvendigt at overveje, hvorledes vi skal undgå, at der skabes etniske parallelsamfund, som splitter demokratiet (...)

Hvor udgangspunktet før var, at det er danskernes fordomme og fremmedhad, som lukker de fremmede ude, og som derfor er den egentlige årsag til integrationsproblemerne, så er udgangspunktet nu et andet. Til daglig foretrækker det store flertal, at omgås med folk, der er opdraget i nogenlunde de samme omgangsformer som dem selv, og som i store træk deler deres syn på tilværelsen. Det gør det mindre stressende at omgås, fordi det nedsætter muligheden for konflikt. Det er ikke udtryk for fordomme og bedreværdsfølelse, men der-

imod for en realistisk erkendelse af, at hverdagen bliver lettere og mindre anspændt, hvis man omgås folk, som man deler kultur og baggrund med.

Går vi ud fra dette, så må vi også acceptere to følgeslutninger. Den ene er, at disse helt naturlige og elementære præferencer reelt vil have nogle sociale konsekvenser, der svarer til dem, som følger af egentlige fordomme og fremmedhad. Også de uskyldige og naturlige præferencer vil medføre, at det generelt vil være vanskeligere for fremmede at få fodfæste i samfundet; og at der altså vil udvikles en form for etnisk opdeling, som kan udarte sig til ghettoer.

Den anden følgeslutning er, at det er politisk umuligt at lovgive mod disse præferencer. I og med at de er helt na-

turlige og uskyldige, så kan man ikke modarbejde dem politisk, uden at man allerede har anbragt sig selv på den vej, som fører til det totalitære samfund.

I dette perspektiv må man altså gå en helt anden vej, hvis man realistisk vil modarbejde den for demokratiet ødelæggende etniske opsplitning af samfundet.

I stedet for at ville "opdrage" på almindelige mennesker (for at afskaffe deres "fordomme") skal man simpelt hen begrænse indvandringen af folk, som har en kulturel baggrund, som umiddelbart sætter dem uden for fællesskabet.

Så må en indvandring, der fører til, at der kan skabes selvstyrende parallel-samfund, ikke tillades (...)

Kai Sørlander

Skyldes integrationsproblemerne befolkningens fordomme og fremmedhad?

Eller skyldes de naturlige og uskyldige præferencer, som kun kan bekæmpes gennem en totalitær overvågningsstat?

Selvom verden ikke er sort-hvid, så synes svaret nogenlunde klart. Det er den anden tolkning, som indeholder den dybeste erkendelse.

Da står vi her med et nyt eksempel på, hvorledes en politisk elite - hjulpet af et modepræget kulturliv - kan føre udviklingen på afveje som følge af en fejlslagen og uigennemtænkt tolkning af virkeligheden.

Kai Sørlander, filosof og forfatter,
Uddrag af Jyllands-Postens kronik
28/10 2005

Europa med USA på vej ud i defensiven

Ligesom Boerkrigen ikke viste det britiske imperiums storhed, men tværtimod afslørede dets svaghed og markerede begyndelsen til enden for imperiet, således har Irak-krigen ikke vist Vestens styrke, men afsløret vore begrænsede militære - især mandskabsmæssige - ressourcer og frem for alt vor mentale svaghed

Europa er i dag i defensiven og er det med nødvendighed. Militært er de europæiske lande for længst blevet inferiorer magter, og vi vil om få årtier også være det økonomisk samtidig med, at de europæiske dele af Europas befolkning forsvinder med en hast, som ikke engang den sorte død historisk set kan konkurrere med.

For hundrede år siden var over 70% af verdens bruttonationalprodukt europæisk (og en stor del af resten amerikansk). I dag er Europas andel nede på ca. 20% og om 30-40 år vil det være under 10%. Europa er blevet verdens lavvækstområde, europæerne har mistet smagen for arbejde og hundrede millioner af indere og kinesere får nu en bedre uddannelse end de europæiske unge, som har alt for travlt med at pille i egen navle.

Om ganske få år vil Kina have verdens største økonomi. Selv USA vil i løbet af den kommende generation blive den svage part af de to. Først økonomisk og senere militært. Kun hvis USA og Europa betragter sig som stående på samme side, vil Vesten måske kunne bevare en vis global position ved siden af Kina. Men fortsætter den nuværende demografiske udvikling, vil der om få årtier ikke være noget Europa, USA kan alliere sig med.

For 30 år siden var USA verdens største kreditor-nation. I dag er det verdens største debitor med 4600 milliarder dollars i udlandsgæld og 8000 milliarder dollars i statsgæld. USAs udlandsgæld

vokser med 400 milliarder dollars om året. Selv for det mægtige Amerika er det astronomiske beløb.

Gælden består hovedsagelig af statsobligationer i dollars, som opkøbes af de asiatiske nationalbanker. Efterhånden især den kinesiske. Hver enkelt amerikaner bruger hvert år flere procent mere, end han tjener og finansierer forbrugt gennem lån i de oppustede ejendomsverdier. Bare statsgælden svarer til 27.000 dollars per amerikaner, altså 162.000 kr. En skjult inflation, som på et tidspunkt får ballonen til at revne. Statsgælden er på 72% af USAs BNP. Spillet kan kun lade sig gøre, fordi dol-

laren er verdens reservevaluta, og man derfor ikke behøver låne fremmed valuta, men blot - så længe kineserne vil af-tage dem - kan udstede statsobligationer. Årets største internationale nyhed var derfor, at den kinesiske nationalbank frigjorde yuansen fra bindingen til dollaren. Det betyder, at Kina langsomt vil holde op med at finansiere det amerikanske overforbrug. Det er i realiteten Kina, som gennem lån finansierer f.eks.

krigene i Irak og Afghanistan. Alt tyder på, at boblen brister senest om 5-10 år, og USA (og Vesten) vil opleve en stor recession. Det skal USA nok overleve, USA er jo stadig et ekspansivt land, men krisen vil tydeliggøre, at ligesom verdens økonomiske centrum i mellemkrigstiden flyttede fra England til USA, således vil det i løbet af de næste par årtier flytte fra USA til Asien. Og som dollaren overtog pundets rolle, vil yuansen overtage dollarens. Afhængig af beregningsmetoden vil Kinas BNP overhale USAs mellem 2025 og 2040. Og et par årtier senere vil Indien følge efter. Kun en omfattende politisk eller social krise, som får Kina til at falde fra hinanden, kan bremse udviklingen. Det er jo endnu ikke afklaret, hvilken styreform Kina vil have efter kommunismen.

Samtidig eksploderer kristendommen i øvrigt i Kina. I 1948 var der 600 tusind protestanter. I dag er der ifølge usikre kilder ca. 35 millioner, og det samlede antal kristne anslås til 70 millioner. En vækst, som kun er oplevet tilsvarende i Romerriget. Jeg har ingen tal for det, men efter alt at dømme er der allerede nu flere kirkegængere om søndagen i Kina end i det samlede Europa.

Foreløbigt ser det dog ud til, at Kina ser det som sin interesse på alle fronter at mindske Vestens magt. Således støtter Kina udviklingen af en iransk atom-bombe og iranske interkontinentale raketter.

Lykkes det, således som alt tyder på, vil hovedparten af verdens olie i realite-

ten befinde sig uden for Vestens interessefære.

Ligesom Boerkrigen ikke viste det britiske imperiums storhed, men tværtimod afslørede dets relative svaghed og dermed markerede begyndelsen til enden for imperiet, således har Irak-krigen ikke vist Vestens styrke, men afsløret vores relativt begrænsede militære (især mandskabsmæssige) ressourcer og frem for alt vores mentale svaghed. Det er fra nu af utænkeligt, at europæiske lande igen vil gå med i krig mod et muslimsk land, og USA må chokerende nok bruge sin fulde konventionelle militære kapacitet på at fastholde kontrollen over det relativt lille og tyndbefolkede Irak. USA har i dag næsten ingen overskydende militære ressourcer, som kunne sættes ind et andet sted i verden. De

mer føder - uden at jeg har kunnet finde sikre tal - anslået mindst 15% af alle børn i Europa. Mere end 10% af eleverne i danske førsteklasse er muslimer, og procenttallet stiger år for år. Allerede i 2020 vil mere end 10 procent af EUs befolkning og 30% af alle nyfødte være muslimer. Muslimske kvinder i Europa får i gennemsnit 3 gange så mange børn som ikke-muslimer. Hvis dette fortsætter, vil Europa i løbet af et par generationer få muslimsk flertal. Tager deres fødselsrate om nogle årtier langsomt af, vil der gå lidt længere tid, men det vil under alle omstændigheder ske i løbet af dette århundrede. Og om 10-15 år vil udviklingen være uafvendelig.

Der er da i øvrigt ikke noget, der tyder på, at f.eks. rigdom mindsker muslimske kvinders fertilitet.

fald i befolkningstallet er da heller ikke i sig selv et umiddelbart eksistensproblem for et land. Kun indvandringen gør problemet akut.

At de store europæiske lande får muslimsk flertal, er ikke længere et skræmbillede, det er blot de faktiske forhold i jernindustrien. Den demografiske ændring af Europa er i fuld gang, og kun noget ganske usædvanligt og uventet kan forsinke eller stoppe udviklingen. Hvad kunne det være? Det kunne være, at muslimske kvinder pludselig nedsatte deres fertilitet ganske voldsomt, men det ville forudsætte et helt ændret kønsrollemønster blandt muslimer, hvilket i realiteten ville betyde, at de afsvor islam. Hidtil er der sket det modsatte. Det er i Europa, at fanatismen blomstrer mest. En anden mulighed er,

største problemer er økonomiske og mandskabsmæssige. Den amerikanske hær kan ganske enkelt ikke skaffe kvalificerede soldater, og værnepligt er tilsyneladende ikke længere en realistisk mulighed i Vesten. Befolkningen er ikke villig til det, og spørgsmålet er da også, om flertallet af nutidens velfærdsoptredede storbyunge overhovedet kan bruges som soldater (...)

Omvendt er der i løbet af 3 årtier kommet 25 millioner muslimer til Europa. De udgør nu 5-7% af EU's 457 millioner indbyggere. Også i Danmark er tallet cirka 5%, mens det i Frankrig nærmer sig 10%. I Bruxelles var Muhammed allerede i 2001 det mest populære navn til nyfødte. I Malmø er 30-40% af befolkningen muslimer, og 55% af alle skolebørn er det. De fem procent musli-

Det stenrige Saudi-Arabien havde i 1950 3 millioner indbyggere, år 2000 var det steget til 21 millioner, og i 2025 vil der være 42 millioner. En 14-dobling på 75 år. Pakistans befolkningstal er på halvtreds år steget fra 39 til 161 millioner og vil om tyve år være oppe på 284. Osv. Osv.

Japan oplever i øvrigt i disse år samme fald i fertiliteten som Europa, men Japan har ikke valgt at importere udlændinge fra fremmede kulturer. Japan har derfor også mulighed for at gøre det økonomisk og praktisk attraktivt for familier at få mange børn. I Europa ville en sådan lovgivning - som også Kejser Augustus forsøgte sig med - kun skævvride udviklingen endnu mere, da den vil blive udnyttet langt mere af muslimer end af europæere. Et midlertidigt

at muslimer pludselig i stort tal forlader Europa. I den forbindelse er det interessant, at 68% af de engelske muslimer efter Londonbomberne udtalte, at de overvejede at rejse fra Storbritannien på grund af den negative holdning til dem blandt englænderne. Muslimske lande kan føre krig mod hinanden, men alle målinger viser, at muslimer ikke kan føle solidaritet med et ikke-muslimsk land.

En anden mulighed er, at de europæiske lande på andre måder begynder at motivere alle de muslimer, som alligevel føler størst tilknytning til lande uden for Europa, til at rejse. Men det er sidste udkald.

*Claus Thomas Nielsen, sognepræst,
Uddrag af artikel i Tidehverv,
oktober 2005*

Tyrkiet som slagtehus for 90 år siden

Af Harry Vinter

Den 24. april 1915 indledte tyrkerne det første store folkedrab i nyere tid. I disse dage for 90 år siden kulminerede myrderierne, som kostede 1½ millioner armeniere livet.

Men hvorfor udryddede tyrkerne Lilleasiens oprindelige kristne indbyggere? Forklaringen er, at de kristne bad om ligeberettigelse. Dermed forbrød de sig mod islamisk lov - og mistede retten til livet.

Tanzimat-reformerne

For at forstå, hvorfor tyrkerne udsatte de kristne for den ene massakre efter den anden i slutningen af 1800-tallet og i begyndelsen af 1900-tallet, skal man se tilbage Tanzimat-reformerne, som det skrantende Ottomanske Imperium introducerede i 1839 og 1856.

Vesteuropa gennemløb på det tidspunkt en hastig industrialisering, og tyrkerne var selv sagt interesseret i at opleve tilsvarende fremgang.

De europæiske magter gjorde det klart for tyrkerne, at økonomisk fremgang forudsatte en ophævelse af den slavelignende status, som ikke-muslimer lever under i muslimske samfund.

Især Storbritannien pressede hårdt på for at få tyrkerne til at forbedre forholdene for de kristne (serbere, grækere, armeniere o. s. v.) - ikke for de kristnes skyld, men fordi Storbritannien frygtede, at de kristne skulle rejse sig med støtte fra Rusland, som dengang var Storbritanniens fjende.

Umar-pagten og dhimmi

Da kaliffen Umar i slutningen af 600-tallet overvandt de kristne i Syrien, undgik de kristne at blive slået ihjel ved at underskrive en pagt, som siden er blevet kendt som Umar-Pagten.

Pagten opregner en række betingelser, som de kristne skal opfylde. Til gengæld kan de få lov til at leve som "beskyttede" (*dhimmi*) under muslimsk

overhøjhed. Hvis de kristne bryder pagtens regler, mister de retten til "beskyttelsen", - hvilket vil sige retten til livet.

Blandt reglerne er:

De beskyttede skal betale en særlig skat, jizya, som symbol på deres underkastelse.

De beskyttedes ejendom overtages af muslimer, som de beskyttede derpå skal betale afgift til.

Det forbydes at bygge nye kirker og at restaurere gamle.

For ikke at forstyrre muslimerne skal gudstjenester afholdes i stilhed.

Huse beboet af kristne skal være lavere end muslimers huse.

Ægteskab eller seksuel kontakt med en

været rettesnor for overvundne kristnes livsbetingelser i muslimske samfund.

Håb om frihed

Opmuntret af Tanzimat-Reformerne begyndte armenierne at sende klager over den diskrimination, de blev udsat for, til den tyrkiske regering. Klagerne blev dels ignoreret, dels betragtet som udtryk for oprør. For eksempel rapporterede den britiske konsul i Erzerum i 1890:

"Utilfredshed eller den mindste protest bliver af den lokale tyrkiske regering opfattet som tegn på oprør, selvom tanken om revolution er fremmed for de klagende armenske bønder".

Storviziren Mustafa Resid udtalte om Tanzimat-Reformerne, at "frigørelsen af

Armeniere bliver offentligt henrettet ved hængning på en plads i Istanbul, før deportationen af armeniere til ørkenområder begyndte.

den ikke-muslimske befolkning er i total modstrid med det Ottomanske Imperiums 600-årige traditioner." Han betragtede denne frigørelse som en uvederhæftighed, som blot var indført for at vildlede europæerne, som havde insisteret på denne frigørelse. Han forudså, at det ville ende med en kæmpe massakre, hvis ikke-muslimer fik frihed.

En anden storvizier, den ungtyrkiske leder Mehmet

Talat, udtalte i 1910, at "lige ret til ikke-muslimer er en komplet uacceptabel ide, som er uforenelig med sharia-loven og hundrede tusinder af muslimers følelser."

En ledende ungtyrk, Sheik Abd-ul-Hack, skrev i Parisian Muslim review i 1912:

"Ja, den muslimske religion er fjendtligt indstillet til jeres fremskridtsverden. Forstå det, i europæere! - En kristen, uanset hans position, bare ved at være kristen anses han af os som en blind mand uden nogen form for menneskelig værdighed. Vores holdning til ham er simpel og urokkelig. Vi siger: en mand, hvis dømmekraft er så perverteret, at han kan benægte eksistensen af én gud, og kun én gud og som opfinder guder af forskellige slags, er det mest ondsinde-

muslimsk kvinde straffes med døden.

Blasfemi mod islam straffes med døden.

Beskyttede må ikke på nogen måde bestemme over en muslim (som arbejdsleder m. v.)

Beskyttede kan ikke vidne i en retssag mod den beskyttede selv.

Beskyttede må ikke eje våben.

Beskyttede skal stå op i muslimers nærværelse.

Beskyttede skal gå til side for muslimer på fortovet.

Beskyttede skal tiltale muslimer i en lav og ydmyg tone.

Beskyttede må ikke ride på heste men kun på æsler.

Beskyttede må aldrig slå en muslim.

Umar-Pagtens bestemmelser har siden

de udtryk for menneskelig fornedrelse. At tale med ham ville være en ydmygelse af vor intelligens og en fornærmelse mod verdens store Herre. Tilstedeværelsen af sådanne vanskabninger iblandt os underminerer vor eksistens, deres holdning er en fornærmelse af vor tro; kontakt med dem er en besudling af vore kroppe, en hvilken som helst kontakt med dem er tortur af vor sjæl."

Håbet knust

Ikke-muslimer opnåede aldrig lige ret i Tyrkiet.

Under Sultan Abdul Hamids styre blev 200.000 armeniere massakreret i årene 1894-96. Under det efterfølgende ungtyrkiske styre blev 25.000 armeniere massakreret i Adana i 1909.

I 1915 indledtes den endelige løsning på det kristne problem. Alene i 1915 blev mellem 600.000 og 800.000 armeniere myrdet.

Samtidige rapporter fra europæiske diplomater beretter, at massakrerne fandt sted som en officiel hellig krig (*jihad*) med armenierne, fordi de havde villet kaste *dhimmi*-åget af sig for at opnå ligestilling med deres muslimske landsmænd.

Den tyrkisktalende cheffoversætter ved den britiske ambassade skrev:

"Gerningsmændene følger forskrifterne i Sharia-loven, som siger, at hvis de

beskyttede kristne (*dhimmi*) forsøger at overskride de grænser, som er sat for dem af deres muslimske herskere, har de mistet retten til deres liv og ejendom og muslimerne har ret til at gøre med dem, hvad de vil. Efter tyrkisk opfattelse har de overskredet disse grænser ved at appellere til fremmede magter, især Storbritannien. Tyrkerne betragter det derfor som deres religiøse pligt og deres simple ret at tage armeniernes liv og ejendom."

Historikeren Johannes Lepsius, som besøgte Tyrkiet under massakren, skrev:

"Vi har bevis for 559 landsbyer, hvor de overlevende beboere blev tvunget til at konvertere til islam under trussel om at blive skudt eller halshugget, 559 toltalt raserede kirker, 282 kirker omdannet til moskeer, 21 protestantiske præster og 170 gregorianske (armenske) præster, der blev myrdet, fordi de på trods af ubeskrivelig tortur nægtede at konvertere til islam.

Vi understreger, at disse tal kun omhandler de tilfælde, vi har omhyggelige beviser for."

De overlevende

Det lykkedes mange armeniere at overleve på grund af russiske styrkers tilstedeværelse i Kaukasus. Der har de overlevende fået deres eget land, Armenien.

Desuden lever mange armeniere i

landflygtighed. Der er således mange armeniere i Frankrig og USA.

Armenien udsættes den dag i dag for boykot og chikane fra Tyrkiet. Da der var jordskælv i Armenien i 1989, nægtede Tyrkiet adgang til transport af nødhjælp gennem tyrkisk territorium.

Skønt der også blev begået massakrer mod de kristne på Balkan, for eksempel på bulgarerne i 1876, overlevede de som folkeslag på grund af europæiske magters tilstedeværelse.

Derfor findes der stadig både grækere og serbere.

Serbernes desperate kamp for at undgå muslimsk overherredømme i både Bosnien og Kosovo skal ses på baggrund af deres bitre historiske erfaringer.

Kilder:

http://www.americanthinker.com/articles.php?article_id=4888

<http://frontpagemag.com/Articles/ReadArticle.asp?ID=7519>

<http://www.fordham.edu/halsall/source/pact-umar.html>

Største svenske arbejdsgiver er islamisk

Af Gertrud Johnsen

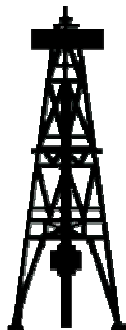
I 1994 købte den saudiske sheik, Mohammed H. al-Amoudi, firmaet OK Petroleum i Sverige.

Han er født i Etiopien, men som 20-årig blev han forretningskoordinator i Saudiarabien for det store svenske byggefirma ABV (senere slået sammen med JCC og NCC). Hans far stammede fra en kendt handelsfamilie i Jemen med gode kontakter til det saudiske kongehus og bin-Laden-slægten. Gennem faderens forretningsforbindelser introducerede al-Amoudi ABV i det ellers så lukkede land, samtidig som han selv fik foden indenfor i Sverige.

I 1984 modtog Kong Fadh af Saudiarabien statsminister Olof Palme i sin sommerresidens på den franske riviera. Det gjaldt vigtige forhandlinger om en kontrakt på 100 milliarder svenske kroner til de to svenske entreprenørfirmaer, Skanska og ABV. Der skulle bygges lagerrum i bjergene til olie, og både Muhammed al-Amoudi, ABVs vicedirektør, Sune Brasar, og statsminister

Olof Palme havde arbejdet intenst på at få kontrakten hevet hjem til Sverige. Kontrakten blev underskrevet, men de to svenske firmaer fik skrupler. Mon saudierne kunne betale dette kæmpeprojekt, et af verdens største?

De hoppede fra - til Sune Brasars for-

trydelse. Han fratrådte som vicedirektør og fik i stedet opgaven at sælge hele kontrakten for at undgå skadeserstatning til Saudiarabien. Brasar kontaktede al-Amoudi. Han havde ikke selv så store ressourcer, men det lykkedes ham alligevel at få rejst den fornødne kapital på 125 milliarder. Den dag i dag er det

uklart, hvem der stod bag.

Da privatiseringsbølgen drog hen over Sverige, ramte den bl.a. firmaet OK Petroleum, som ejedes af staten sammen med KF (Kooperative Forbundet) og den finske industrikoncern Neste (Oliebranchen). Industrimanden Curt Nicolin skulle finde en pålidelig køber, og pludselig var han der: Mohammed al-Amoudi med fine referencer i baghånden. Han overtog OK Petroleum 1994 for 6 milliarder kroner og blev dermed en af Sveriges største arbejdsgivere for 15.000 ansatte.

OK skiftede navn til Preem.

Nu fulgte i forrygende fart opkøb af svenske firmaer. Mohammeds betroede medarbejdere, Richard Øhman og Lenart Wikstrøm, finkæmmede markedet for givtige investeringer.

Alt havde interesse.

Nogle af de vigtigste var skabelsen af Midrockkoncernen (ved sammenslagning af mellemstore industrier), som i 2004 havde en omsætning på tæt ved 3 milliarder kr. Mohammed opkøbte også svenske børsnoterede aktier, f. eks. akti-

er for 1,5 milliarder i entreprenørfirmaet Peab (d.v.s. 22 %), og han sidder inde med 50 % af Midroc Electro, Midro Environment og Midroc Invest, Airgrinder AB, Aquacor AB og SEL installation. Han har også andel i Svenska Petroleum Exploration, der arbejder ved Elfenbenskysten.

Al-Amoudi fik også øje på det kriseramte svenske boligmarked. Han overtog bl.a. nogle af Stockholms mest eksklusive lejligheder, bl.a. det såkaldte VBB-hus ved Stureplan og Ivar Kreugers ærværdige tændstikpalads. Hans investeringer i lejligheder har i dag en markedsværdi på 2 milliarder kr. Alt i alt investerede han 15 milliarder kr. i 1990'erne.

Al-Amoudi har naturligvis privat jetfly og nøjes ikke med en luksuslejlighed i Stockholm. Han har købt herregården Hackholmssund af amtet for små 9 millioner kr. i 1994 og har siden foretaget en luksuriøs renovering og bygget et stort hus ved siden af. Gården ligger meget smukt på en ø i Mälaren. Her bor

han under sine korte besøg i Sverige, undertiden med sine børn, venner eller forretningsforbindelser. Her er også konferencosal, hvor erhvervsfolk kan samles, og som endog har dannet ramme i politisk sammenhæng.

Hans hovedkontor i Addis Abeba er anderledes spartansk.

Al-Amoudi benytter ofte overraskelsesmoment. Han dukkede pludselig op på Preems bestyrelsesmøde, da man netop var begyndt, og meldte sig som kandidat til posten som bestyrelsesformand. Som eneejer af firmaet blev han naturligvis valgt. Preem er den mest givtige af alle hans investeringer og ejer Sveriges største raffineri i Lysekil.

Mohammed al-Amoudi investerer også stort i sit hjemland, Etiopien, ikke mindst ved den pågående privatisering af virksomheder i Addis Abeba, og han går varmt ind for regeringspartiet EPRDF (Ethiopian Peoples Democratic Front). Hans nyeste projekt er opførelsen af et kæmpemæssigt stadion med plads til 30.000 tilskuere. Han har over

40.000 etiopere i sit brød og indirekte står han for omtrent en halv million arbejdspladser.

Han bygger også skoler, sørger for uddannelsesmateriale og finansierer forskningsprojekter. Som troende og praktiserende muslim støtter han islam økonomisk. Det er enhver muslims pligt at sprede islams budskab, og han gør sit ved at bygge moskéer. Så mon ikke han også gør en indsats for at islamisere Norden?

Regner man alle sheikens investeringer i verden sammen - så er han god for 65 milliarder (svensk valuta): 25 i Sverige, 20 i Saudiarabien, 10 i Etiopien og 10 i andre lande.

Kilder:

Weekendtillæg af Dagens Industri (20-21/5 2005)

og

"Världen idag"s tillæg "Näringsliv" (7/7 2005)

Terror: Behov for et retsopgør er akut

Den muslimske terror nærmer sig Danmark, og København står nu som næste mål på listen. Vi har fortvivlende små muligheder for at værgе os, idet selv rent dansktalende kan være bombe-mænd.

Vi ligger, som vi har redt: Inden for få år består befolkningen i Danmark af 10 pct. muselmænd (vikingernes benævnelse), og dermed er det højt besungne danske folkefællesskab en saga blot. Som Bertel Haarder har udtalt: "Det danske folk er en ældgammel stamme i hvilken, hver enkelt tager vare på hinanden".

Dette forhold er nu under hurtig nedbrydning. I mange bydele er der kun farefuld adgang om natten for lovlydige danskere, enorme paralleløkonomier trives uden om fællesskabets skattesystem, milliarder af kr. sendes ud af landet, og gæsterne vil ikke rejse hjem. De er i stedet blevet en voldsom udgift for danskerne - ifølge flere økonomer nærmer sig 100 milliarder kroner, når tilføjes øvrige sociale udgifter såsom ter-

rorberedskab, politi, fængsler, pædagoger, psykiatere, sagsbehandlere m.v. Gæstebudet blev rigtig dyrt.

60 år efter den forrige besættelse, hvor der også var mange skud- og voldsepisoder på Nørre- og Vesterbro og trusler om terror fra det sorte Schalburgkorps, må borgerne nu igen sige farvel til friheden i eget land. "Gott mit uns" står der igen på spænder og masker. ... "Men aldrig kan et folk forgå, der ikke vil det selv", lærte vi i skolen. Nu ser vi et dansk folk, der for forfærdende manges vedkommende spytter i egen rede, blokerer gaderne for at støtte besættelsen svarende til, at man under forrige besættelse demonstrerede mod Churchill.

Klokken er fem minutter i 12 for os andre, og det er bydende nødvendigt, at der tages skridt til at retsforfølge de ansvarlige - især radikale elementer, der er "slået af forbavselse og beundring over kulturberigelsen og dens sejr". I retsopgøret denne gang må de store fisk ikke gå fri. Dronningen har sagt undskyld

og forklaret, at hendes "dumsmarte bemærkninger" om danskernes holdning blot var naive.

Man må gå ud fra, at hun giver Ninn Hansen hans medaljer igen og giver Mogens Glistrup en undskyldning for den uge i fængsel, hvor han sad inde for at forudsige, at muslimerne vil ombringe de vantrø - i selvsamme uge, hvor de myrdede 52 i London ...

Men en særligt nedsat kommission bør vurdere skyldsspørgsmålet, hvad angår de tre forrige statsministres gerninger. Som i 1945 bør der udstedes love med tilbagevirkende kraft, for Jørgensen, Schlüter og Rasmussen samt disses medløbere burde have vidst, hvilken skade de påførte deres land ved samarbejdspolitikken og ved i halvmå-nens rødflyvende skær at lade grænserne være vidt åbne for de rettroende.

Denne gang bør der renses ud både i top og bund, og mens undersøgelserne står på, kan Fårhuslejren passende åbnes igen for landssvigerne.

Arne Skjold

Sangbogen - og melodier, der blev væk

Af Birte Frandsen

N. F. S. Grundtvig var utrolig produktiv

- således har han i en sangbog fra 1901 skrevet 91 ud af bogens 272 numre (Sangbog ved K. Jensen-Strellev).

Det tyrkiske osmannerrige brød han sig ikke om, og han skrev i sangen "Vor Gud er død hinsides Hav om Tyrker-

vrimlen", og i vers 8 hedder det:

*Og blev endnu tre Hundred år
forhalet Tyrkerpesten,
det skylder vi og Maglegaard
Korstogene fra Vesten*

I vers 10:

*Og vajer over Tyrkeflag
end Kristenhedens banner,
det svang sig op i Kæmpeslag
af Paver og Normanner*

I Folkehøjskolens sangbog stod i en tidligere udgave sangen "Folkeligt skal alt nu være".

Her hedder det i vers 1:

*Folkeligt skal alt nu være
trindt om land fra top til tå
noget nyt der er i gære
det selv tosser kan forstå
men kan alt, hvad brister, bødes
med det ny, som først skal fødes?
Ved man også, hvad man vil
mer end "brød og skuespil"?*

Vers 4:

*Til et Folk de alle høre, som sig regne
selv dertil,
har for Modersmålet øre,
har for Fædrelandet Ild,
Resten selv som Dragedukker
sig fra Folket udelukker,
lyse selv sig ud af Æt,
nægte selv sig Indfødsret.*

(Grundtvig, 1848)

Folkehøjskolens sangbog har i senere udgaver ikke medtaget ovenstående sang, ligesom det kan undre, at andre gode sange ikke er med - så som f. eks.:

"Vift stolt på Kodans bølge", "Blodrøde Dannebrog", "Der er ingenting, der maner, som et flag der går til tops", ligesom "Et flag er smukkeste i modvind" heller ikke er taget med.

Også Kaj Munks kønne lille sang om "Den lille anemone" mangler i Folkehøjskolens sangbog.

Udgaven fra 1990 virker, som skal der ikke kredses for meget om sund nationalfølelse.

Nogle af ordene i Grundtvigs sange kan i dag godt tages som advarsel mod at medtage Tyrkiet i EU.

Et oversat kapitel i græsk frihedskamp

Af Gertrud Johnsen

Da Konstantinopel blev indtaget og ødelagt af tyrkerne 1453, sank Grækenland ned i et historieløst mørke, som varede 400 år. Forgæves prøvede grækerne gang på gang - undertiden med hjælp fra Venedig, Spanien eller Rusland - at befri sig for osmannernes åg. Kampe og grusomme massakrer rasede med ubændigt had på begge sider.

Den franske revolution spredte nyt håb i Grækenland og ud over det ægæiske øhav.

Kampene mod tyrkerne og fejder mod røverbander i bjergene blev krigsøvelse for den spirende frihedskamp og batailler mod de saracenske sørøvere en træning i søkrig.

På øen Spetses boede en velhavende kvinde ved navn Laskarina Bubulina. Hun ejede skibe og jord og drev storhandel. Hun blev født i fængslet i Istanbul i 1771, da hendes mor besøgte sin døende mand, som tyrkerne holdt fanget for hans deltagelse i den peloponnesiske revolution i 1770.

Hun voksede op mellem skibe og stovte sømænd, der fortalte om fædrelandets fejder for frihed.

Hun blev gift to gange, men begge hendes mænd faldt i kamp mod pirater. Og tyrkerne konfiskerede hele hendes arvede formue, fordi hendes sidste mand havde samarbejdet med russerne under den russisk-tyrkiske krig.

Men det ville hun ikke finde sig i. Hun søgte hjælp hos den russiske ambassadør i Istanbul, og da hendes afdøde mand stod højt i kurs hos russerne,

overlod zar Alexander hende sin sommerbolig på Krim, indtil sagen var ordnet. Efter tre måneders diplomati fik hun sin formue igen. Under opholdet i Istanbul havde hun fået kontakt med undergrundsorganisationen "Filiki Etaira" (Det Venlige Selskab) og fået audiens hos sultan Muhammed IIs mor, som fascineredes af hendes karisma. Bubulina lovede sultaninden, at hun - hvis det kom til nye kampe mellem grækere og tyrker - ville gøre, hvad hun kunne for at redde kvinder og børn. Et løfte, hun senere indfrieede under grækernes fryg-

Laskarina Bubulina - tiltalt som "kaptajn" eller "Megali Kyra" (den store kvinde), en lysende skikkelse i den græske frihedskamp mod osmannisk-islamisk undertrykkelse.

telige massakre på tyrkerne ved Tripolis' fald (11/9 1821), hvor hun med fare for eget liv reddede Pashaens haremskvinder og børn.

Tilbage på Spetses købte Bubulina i al stilhed våben op i fremmede havne, som hun gemte hjemme i hemmelige rum. Husene på de græske øer var ofte indrettet til forsvar mod sørøvere. Hun lod sine skibe ændre til kanonbåde og byggede korvetten "Agamemnon" med plads til 18 kanoner. Hun blev anmeldt til tyrkerne men klarede frisag ved bestikkelse. Videre optrænedes hun kampstyrke på øen samt sendte penge og forsyninger til andre frihedsgrupper.

Den 13. marts 1821 - 12 dage før den aftalte revolutionsdag - hejste hun sit eget kampflag på "Agamemnon", en efterligning af den byzantinske kejsers fane: En græsk ørn, som med søfolkenes hjælp skulle genopstå som en Fugl Fønix. Hun havde otte fartøjer under sin kommando. Andre øer sluttede sig til. Det blev en samlet flåde på 300 fartøjer.

Med utroligt mod - nogle vil sige dumdristighed - angreb hun den stærkt befæstede by, Nafplion. Resultatet var i første omgang et stort mandetab. Men halvandet år senere lykkedes det hende og hendes "tapre knægte" sammen med græske grupper på landsiden at indtage byen. Denne og andre sejre gav vind i sejlene.

Laskarina Bubulina var den eneste kvinde, der deltog i ledelsen af uafhængighedskrigen. Hun tituleredes "kaptajn" eller "Megali Kyra" (den store kvinde).

Da hun havde brugt næsten hele sin

formue til oprustning i kampens to første år, fik hun en æresbolig i Nafplion. Men da de nye græske magthavere i indbyrdes magtkamp fængslede en af frihedskampens øverste ledere, general Kolokotronis, og da hans søn, som var Bubulinas svigersøn, myrdedes - da blev hun så rasende, at de også puttede hende i fængsel en tid. Siden sendte de hende hjem til Spetses.

Hendes søn skulle efter planerne giftes med en datter fra en rig handelsfamilie på øen, men nu, da Bubulinas formue var væk, var han ikke god nok. Det blev Bubulina for meget.

Hun havde selv mistet sin far, to ægte-mænd og to sønner under tyrkernes herredømme. Hun sagde ham sin ærlige mening.

Vi kan vel forestille os, hvad den gæve

Under demonstrationen på Rådhuspladsen den 24/7 2005 mod EU-politikernes løfter til Tyrkiet om at åbne Europa for 70 millioner tyrkere kom et par græske turister forbi. De fik pludselig øje på noget, de kendte og standsede fornøjet op: minsandten om det ikke var Bubulinas oprørsflag fra 1821, hjemført af en dansker fra øen Spetses i Ægæerhavet.

kone har sagt om nikkedukker og mennesker, der bare selv skulle have noget ud af tilværelsen uden vilje til at ofre noget for sit land og sit folk.

Hidsigt trak han sin pistol og skød hende lige i panden.

Den 22. maj 1825.

Nu står hun nede ved havnen i Spetses med pistol i bæltet og spejder ud over vandet: En stor og modig kvinde med hjerte for sit skamferede fædreland, hvis folk og kultur blev underkuet i næsten 400 år.

Også vi skylder hende tak. Tyrkerne blev drevet ud af Grækenland, og oldtidens delvis bortglemte og tilintetgjorte kultur blev genfundet og genvundet for eftertiden.

Vor kulturs vugge!

Med lyntogsfart på vej til Nazi-Tyskland

Af Per Bührmann.

Med lyntogsfart til Nazi-Tyskland. Sådan startede "Røde" i serien Matador et indlæg til en avis i 1935 i et forsøg på at advare om, hvad der var ved at ske i Tyskland.

På det tidspunkt ville den almindelige dansker ikke - eller kunne ikke - se, hvad der var galt i Tyskland. Den almindelige holdning var, at der var ingen, der tog skade af at bestille noget, og at orden var af det gode. Fremtiden skulle vise noget andet.

Nu skulle man tro, vi var blevet kloge, men nej. Som det fremgår af artiklen her, sælges Hitlers bog "Min Kamp" som varmt brød - ikke i Tyskland, for der er den forbudt - men i Tyrkiet.

Nu kan der jo være flere grunde til at eje et eksemplar: Man kan være samler eller have historisk interesse, men når der lige pludselig sælges 50.000 eksemplarer og oven i købet i nyt optryk - ja, så er der grund til at løfte brynene, stoppe op og sige: "Hvad sker her?"

For måske omsættes herhjemme max. 300 antikvariske eksemplarer om året af denne bog.

Bogen er skrevet i 1923 ud fra nogle raceteorier, der var almindelige dengang. Man skal huske, at videnskabsmænd lavede undersøgelser over, om folk med et aflangt kranium var klogere end folk med et mere rundt kranium. Og meget af det, der ligger til grund for "Min Kamp", er de teorier, som en tysk forfatter (Houston Stewart Chamberlain, 1855-1927) havde fremsat i begyndelsen af århundredet.

Han beskrev en fantasirace, som hed den ariske race, og som levede i Tyskland, og at jøder var laverestående mennesker o. s. v. Disse teorier genbrugte Hitler i sin bog og tilsatte den stærkes ret til at overleve ved at slå de svage ihjel, samt en argumentsamling om, hvorfor demokrati ikke virker - kun mænd skal have stemmeret, og først når

de er fyldt 37 år o. s. v.

Når man så hører, hvad muslimerne vil med samfundet - ja så er der en række lighedspunkter mellem nationalsocialismen og en muhamedansk statsdannelse:

Ingen indflydelse for kvinder uden for hjemmet

Afskaffelse af demokrati.

Udbredelse af systemet til hele verden.

Religion og stat falder sammen.

Staten kontrollerer den enkelte.

Kontrol af pressen.

Ja, det er bare nogle af de ting, der er sammenfaldende. Nu vil vi næppe se en nazistat i Tyrkiet, men en muhamedanerstat er lige så skræmmende. Så medmindre vi ønsker, at Ankara skal være centrum i det ny Europa, skal vi nok lige tænke os om, inden vi lukker et så stort land som Tyrkiet ind i EU. Ellers kan det jo være, at en ny radikal udenrigsminister må rejse til Ankara og underskrive en pagt mod kristne - i daglig tale "antikristpagten". Erik Scavenius var jo i 1941 i Berlin og underskrive antikominternpagten, som gjorde det ulovligt at være kommunist.

Hvis du også er bekymret over samfundsudviklingen kan du jo spørge:

"Hvad kan jeg gøre for Den Danske Forening" - og ikke sidde og vente på at den løser alle problemer for dig, uden at du giver en hånd med.

Storbritanniens kurs mod undergangen

Ashley Mote:
OverCrowded Britain.
Our Immigration Crisis Exposed.
(Tanner Publishing, 2003.
132 sider. £ 8,95).

Ashley Mote er prisbelønnet forfatter og forretningsmand med erfaring fra bl.a. Mellemøsten. Hans bog om indvandringskrisen i det i forvejen alt for tæt befolkede Storbritannien er fuld af fakta og gode argumenter.

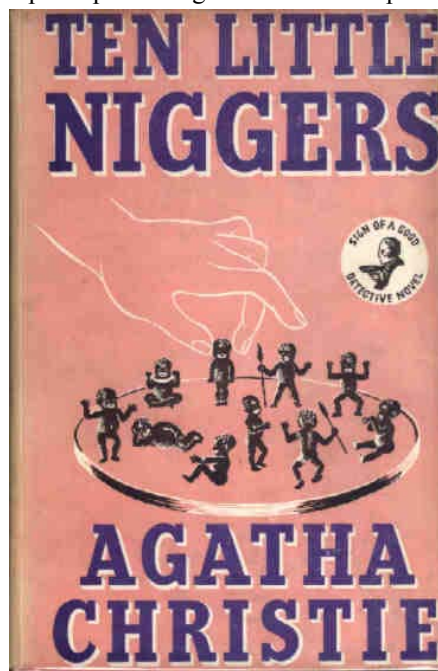
Mote ser som hovedskyldig i udviklingen EU, der ønsker import af tredjeverdensfolk for at få argumenter for oprettelse af politistaten. Allerede nu er Storbritanniens traditionelle frihed stærkt på retur af hensyn til "berigerne". I Londons undergrundsbane hang i 2002 plakater fra politiets "Mangfoldighedsdirektorat", der opfordrede alle til at rapportere frastødende udtalelser. F. eks. meninger om andres race, religion eller seksuelle orientering. Politiet ønskede navne, adresser og beskrivelser af gerningsmændene. Og en sygeplejerske blev efter 40 års tjeneste fyret, fordi hun havde omtalt Agatha Christies skuespil "Ten Little Niggers" med denne dets oprindelige titel. Og en britisk mand, der efter 11/9 2001 hørte nogle muslimer rose Osama bin Laden, hvorpå han i et skænderi udrød "Jeg hader alle muslimer, jeg hader alle arabere", blev efter muslimernes klage til politiet idømt 200 timers samfundstjeneste. Og en landmand blev anholdt, fordi han til et landbrugsstævne havde talt for, at bønder skulle have samme rettigheder som andre minoriteter – og tilføjet: "Hvis der er en sort, vegetarisk, muslimsk, asylsøgende, etbenet, lesbisk lastbilchauffør til stede, må du gerne blive fornærmet over, hvad jeg siger, da jeg ønsker samme rettigheder, som du allerede har." Mote bemærker, at politiet kørte over 300 km for at hente ham, mens de ikke gad møde frem for at optage rapport de seks gange, han havde anmeldt indbrud på sin gård.

Sådan viser eksempel på eksempel det, som Mote kalder racisme mod de indfødte briter. Mens en brite, der kommer hjem med sin australske hustru, må gennemgå krakilsk bureaukrati, søgte en journalist under dække om asyl og fik

straks adgang til bolig, sygesikring, socialhjælp og lov til at begive sig hvorhen, han ville. Derimod har mange hvide briter, der vender hjem fra Zimbabwe og Sydafrika, svært ved at få noget som helst.

Mote kommer med en lang række eksempler på misbrug af systemet. F. eks. kopierede en vestafrikansk asylsøger sine id-papirer og udstyrede dem med 52 forskellige navne. Han blev så registreret i 52 kommuner og fik 52 forskellige boliger på det offentliges regning, og han kørte mellem de 52 forskellige socialkontorer for at hente sine penge i en Mercedes betalt af de britiske skatteydere. Da han blev afsløret, flygtede han tilbage til sit åbenbart sikrere hjemland.

Alt bliver serveret. F. eks. købes der visse steder biler til asylsøgere for at "spare" på taxiudgifter. En million pund

I Londons undergrundsbane hang i 2002 plakater fra politiets "Mangfoldighedsdirektorat", der opfordrede alle til at rapportere frastødende udtalelser. F. eks. meninger om andres race, religion eller seksuelle orientering. Politiet ønskede navne, adresser og beskrivelser af gerningsmændene. Og en sygeplejerske blev efter 40 års tjeneste fyret, fordi hun havde omtalt Agatha Christies skuespil "Ten Little Niggers" med denne dets oprindelige titel.

skatteyderpenge blev i sommeren 2002 brugt af regeringen til ferieunderholdning for illegale indvandrere. Omkring 135 ture godkendt af indenrigsministeriet gik til bl.a. campingture, fisketure og diskoteker. Uden betydning for håndtering af sådanne sager er det nok ikke, at over 25 % af de ansatte i indenrigsministeriet nu er fra "etniske minoriteter".

F. eks. var formanden for Kommissionen for Racelighed en sikh fra Punjab. Han udtalte betænkelighed ved rapkultur og den kriminalitet, den vækker blandt sorte. Få uger efter var han fyret – med en check på over £ 100.000 som godtgørelse – efter at han selv havde angrebet politifolk under en fodboldkamp England-Indien. Alle tre nye kandidater til posten var sorte.

Mote slår en pæl igennem enhver snak om, at Blair-regeringen skulle være restriktiv mht. indvandring bortset fra rent verbalt. Ni ud af ti asylsøgere bliver stadig i landet uanset udfaldet af deres ansøgning. I 2001 skulle 97.500 have været deporteret, men det blev de ikke. Samtidig kommer der over 2.000 illegale indvandrere til Storbritannien hver uge. Under Blairs regering er indstrømningen tiltaget med 150.000 om året. Mote opremser den lange liste med opblødninger. F. eks. har enhver med en farlig sygdom nu ret til at blive i landet til permanent behandling på briternes regning – de skal agere hele verdens sygesikring, med eneret til at betale ...

Der kommer nu indvandrere til Storbritannien i et tempo, der svarer til en by af Cambridges størrelse hvert halve år. Der kræver selvfølgelig uhyre ressourcer. Alene i det centrale London bliver der i de kommende ti år brug for 130 nye skoler til at tage sig af indvandrerbørn.

Indvandringen samt forskellen i indvandreres og briteres fødselsrate gør, at hvide med den nuværende udvikling vil blive i mindretal i landet år 2060.

Mote går ind for udmeldelse af EU for at standse denne udvikling, idet alle de EU-tiltag, som landet er blevet viklet ind i, har haft uheldig virkning. F. eks. fordi sydeuropæiske lande blot sender indvandrere nordpå, er indstrømningen til Storbritannien siden underskrivelsen af Dublin-konventionen i 1997 næsten tidoblet.

Mote viser, hvordan alle tiltag hidtil er slået fejl. F. eks. tilbyder Storbritannien 2.500 pund til hver afghansk familie, der vil vende hjem, men kun 13 af de 17.000 potentielle modtagere er gået med til det. Afvisning skal virkelig betyde afvisning, fastslår Mote i sin liste med forslag til en ændret politik, der ud over udmeldelse af EU også nævner afvikling af al lovgivning og alle institutioner vedr. politisk korrekthed, menneskerettigheder, racerelationer o.lign. Via frihandel, ikke ulandshjælp, skal indvandreteres hjemlande opbygges.

Mote fastholder, at dette er nødvendige trin i opbygningen af en bedre verden. Der gives simpelthen ikke andre løsninger til fremskridt, end at folk for-

bedrer livet, der hvor de nu er. Med rette gør han et citat af en middelalderlig skotte til sit: "Vis mig en patriot, og jeg vil vise dig en, der virkelig elsker menneskeheden. Vis mig en mand, der siger, han elsker alle lige meget, og jeg vil vise dig en mand, som savner dømmekraft og elsker ingen ud over sig selv."

Peter Neerup Buhl

Mens en brite, der kommer hjem med sin australske hustru, må gennemgå krakilsk bureaukrati, har en kendt dansker nogenlunde ubesværet kunnet hjembringe sin australskfødte hustru - jævnfør fotoet ...

Kritik af den neokonservative idealisme

Patrick J. Buchanan:
Where the Right Went Wrong.
(Thomas Dunne Books, 2004.
264 sider. \$ 24,95).

Flere gange har Pat Buchanan stillet op som præsidentkandidat, først som republikaner, senere som uafhængig. Han står i modsætning til præsident Bush med sit standpunkt, at USA kun bør blande sig i andre landes anliggender, når vitale amerikanske interesser er truet. I stedet for Bushs idealistiske demokratiseringsforsøg af den islamiske verden opfordrer Buchanan USA til at acceptere andre landes forhold og regimer og i stedet blot set på egeninteressen, ud fra Nietzsches devise: "En stat er det koldeste af alle kolde uhyrer." Buchanan ønsker ikke isolationisme, men blot ophør af den nærmest refleksprægede interventionsmentalitet: "Vi må holde op med at melde os til at kæmpe andre nationers krige, forsvare andre nationers grænser og betale andre nationers regninger. Ellers går vi samme vej, som alle de andre imperier i det 20. århundrede gik før os."

Desuden er Buchanan imod Bushs liberale indvandringspolitik. Bush har givet omfattende amnestier til illegale indvandrere, og Republikanerne appellerer lige så ivrigt som Demokraterne til de afgørende minoritetsstemmer. USAs europæiske kerne undergraves. Buchanan vil hjemsende de illegale, indføre indvandringsstop og lade militæret bevogte grænserne.

Buchanan har meget mere indsigt i verdensmagternes kamp end Bush. For Bush forklares terrorismen med

"ondskab"; terroristerne er "uden ideologi, de er motiveret af had". Bush har gjort sin egen moral universel og vil påtvinge den bl.a. den islamiske verden. Som han har udtrykt det: "Den moralske sandhed er den samme i alle kulturer, til enhver tid, og på ethvert sted." Herimod

Patrick J. Buchanan har indkredset det amerikansk-europæiske forholds problem: USAs europæiske kerne undergraves. Buchanan vil hjemsende de illegale, indføre indvandringsstop og lade militæret bevogte grænserne. Og når vores modpart er godt en milliard mennesker med en helt anden verdensopfattelse end vores, kan løsningen ikke hedde sanktioner og militære indgreb, men i videst muligt omfang ingen som helst berøring med den islamiske verden. Så de, der ikke ser anden løsning end at føre krig, til den islamiske verden er demokratiseret, har indladt sig på et langt voldsommere projekt end de, der vil tvinge tredjeverdensfolkene væk fra Vestens territorium og lade dem passe sig selv.

kommenterer Buchanan, at når Bush taler om "frihed", mener han dog noget andet, end når muslimerne bruger dette ord. "Frihed" er for dem underkastelse for Allahs vilje.

I et indsigtsfuldt kapitel om islam viser Buchanan, hvordan islam vil dominere og er selvhævdende, mens Vesten er fuld af skyld og prædiker lighed. Når vores modpart er godt en milliard mennesker med en helt anden verdensopfattelse end vores, kan løsningen ikke hedde sanktioner og militære indgreb, men i videst muligt omfang ingen som helst berøring med den islamiske verden.

Desuden viser Buchanan, hvordan den toneangivende neokonservatisme er arvtager til Thomas Jefferson, der "hellere ville se det halve af Jorden lagt øde" end opgive frihedsidealernes sejr. Det er den jacobinske tradition fra den franske revolution, og følgerigtigt nærer de neokonservative (trods al "kristen" retorik) da også overtro på Oplysningen og har ofte en fortid som trotskister o.lign. "Med venner som de neokonservative behøver Vestens civilisation ingen fjender."

Buchanans skildring af den generelle politiske udvikling i USA bringer minder om vor egen situation: Hvordan domstolene er blevet de egentlige (politisk korrekte) magthavere, som træffer afgørelser i principielle sager, som folkevalgte politikere burde have besluttet. Og som i Danmark "vinder konservative valgene, men taber i kulturkampen".

Det er vigtigt at skelne mellem kritik af USAs aktuelle politik, der er begrundet af had til Vesten, og kritik, der er begrundet af ønsket om mere effektivt

Bogudsalg med lodtrækning

Alle numre af **DANSKEREN** -
fra starten til udgangen af 2000 i 3 flotte bind:

- 10-50 Bind 1 - alle numre fra årene 1987-1993, med register **200 kr.**
10-51 Bind 2 - alle numre fra årene 1994-1997, med register **200 kr.**
10-52 Bind 3 - alle numre fra årene 1998-2000, med register **200 kr.**

SÆRTILBUD
- køb alle 3 bind for 500 kr.

Peter Neerup Buhl:

30-02	"Det nationale gennembrud. Europæiske modstandere af multikulturalismen" (142 sider)	50 kr.
30-03	"Kampen mod grænserne - fremmedkursens talsmænd. Ca. 1965 - 1990" (141 sider)	50 kr.
30-04	"Kampen mod grænserne - bd. II. 1990'erne: Multikulturalismen etableres" (157 sider)	60 kr.
30-06	"Gudmund Schütte - forsker og national stridsmand" (217 sider)	60 kr.
30-07	"Thorkild Gravlund - folkets digter" (110 sider)	30 kr.
30-08	"H. J. Hansen, dr. phil. - zoolog og polemiker" (116 sider)	30 kr.
30-09	"C. E. Friis - to gange Danmarks redningsmand" (94 sider)	30 kr.
30-11	"Fornuftens jordiske redskab?" - 100 år med de radikale" (96 sider)	60 kr.

Ole Hasselbalch:

40-01	"Viljen til modstand" (om dem, der går imod masseindvandringen - 73 sider)	20 kr.
40-02	"Svig" (det officielle Danmark og DDFs forsamlingsfrihed - 96 sider)	30 kr.
40-03	"Pressenævnet" (om letfærdigt tilsyn med presseetikken)	20 kr.
40-04	"Opinionskampen 1933-1945" (om den åndelige kamp omkring nazisme og besættelse)	30 kr.

Søren Krarup:

50-01	"I virkeligheden - af dagens strid" (en række indlæg i 1980'ernes debat - 137 sider)	30 kr.
50-02	"Hvad med Danmark" (indlæg fra deltagere i Komiteen mod Flygtningeloven - 183 sider)	50 kr.

DDF-udgivelser af forskellige forfattere:

70-01	"Forbudte foredrag" (taler holdt i DDF 1996-1997 - 88 sider)	40 kr.
70-02	"Islam for vantro" (om islams indstilling til anderledes tænkende - 28 sider)	10 kr.
70-03	"Flygtningeeksplosionen - vor tids skæbnekrise" (svensk syn på problemerne)	10 kr.
50-03	Åse Clausen Bjerg: "En lærke letted - sandheden om løggen i det 'korrekte' Danmark"	70 kr.
50-04	G. G. Galster: "Rene griserier" (det ikke spor urene dyr, historisk set)	10 kr.

**BOGPAKKE: Vælg 4 bøger fra listen for 100 kr. -
portofrit tilsendt**

Sådan afgives bestilling:

Indsæt beløb på DDFs girokonto nr. 454-7551,
Den Danske Forening, Skomagergade 25, 4000 Roskilde
Skriv titelnumre (se venstre kolonne i listen ovenfor) på girokortet
Skriv tydeligt og anfør gerne dit telefonnummer

**... og du deltager i lodtrækningen om de 3 bind på
billedet !**

Læs, om du har vundet i næste nummer af Danskere !

Vinder af lodtrækningen
denne gang:

Knud Henriksen, Allinge

- bøgerne er
på vej
med posten

at forsvare Vesten.

De, der ikke ser anden løsning end at føre krig, til den islamiske verden er demokratiseret, har indladt sig på et langt voldsommere projekt end de, der vil tvinge tredjeverdensfolkene væk fra Vestens territorium og lade dem passe sig selv.

Mærkeligt nok er det sidstnævnte langt mere politisk ukorrekt end det

første, som dog selv ifølge nogle af tilhængerne af det meget vel kan koste millioner af krigsofre. Men det er retfærdiggjort pga. det "smukke" mål (hvor illusorisk det end er).

For mange Bush-tilhængere er det ganske utænkeligt at massehjemsende indvandrere fra islamiske lande og lukke enhver forbindelse med saudierne, mens krig med potentielle globale pro-

portioner nævnes ikke uden entusiasme.

At en velbegrunnet krig mod terror kan udarte til et ideologisk korstog er Buchanans frygt, som han sandt nok deler med mange selvhadende "progressive" - men hans begrundelser og alternativer rummer uendeligt mere fornuft end disses.

Peter Neerup Buhl

Frihedsmanifest mod en ny inkquisition

Éric Delcroix:

Manifeste libertin.

Essai révolutionnaire contre l'ordre moral antiraciste.

(Éditions de L'Encre, 2005.

119 sider. 18 euro).

I sit nye værk "Libertinsk manifest. Revolutionært essay mod den antiracistiske moralske orden" går Éric Delcroix videre i overvejelserne fra sin bog "Le théâtre de satan" (2002) om domstolenes politisering.

Først gennemgår han fra middelalderen og frem de modige "libertinere", der gjorde op med vanetænkning og teologisk ortodoksi. De blev ofte brændt på bålet for deres kætterier. Skønt der var en periode i det kristne Europas historie, som kan minde om islamisk intolerance mod fritænkere, understreger Delcroix, at der fra oldtiden er en rød tråd i europæisk åndshistorie (fra Thales fra Milet og frem), som går ud på at udskille rent faktisk verificerbare sandheder fra den blotte tro. Dog under svære forhold og langsomme fremskridt – særlig i det 16. og 17. århundrede blev kættere forfulgt i en grad, der minder om forfølgelsen af nutidens "højreekstremister". Skønt man ikke bliver brændt på bålet i dag, er den psykologiske mekanisme identisk. Heller ikke dengang turde nogen så meget som forsvare de mistænkte "hekse" o. lign., for så blev de sat i samme bås...

De herskende sandheder forekommer mange så selvindlysende og utvivlsomme, at lynchstemning mod afvigere er en udbredt, instinktiv reaktion. Den beskedne, videnskabelige indstilling "at tvivle og at vente" (Giordano Bruno) har altid været et fåtal beskåret. Simplethen at stå fast på, at to og to er fire, er en revolutionær handling i en tid, hvor en ny overtro ganske skræmmende og med magten bag sig står fast på et andet facit. Som Delcroix formulerer det: "Sociale ideer fungerer kun som direkte funktion af deres empiriske realis-

me." F. eks. er det ikke tilfældigt, at "generøsitet" og "gen" udspringer af samme ord ("genos"): Sociobiologien er blandt de "hårde realiteter", et samfund vel kan ignorere, men ikke uden omkostninger.

På samme måde, som der politisk bør handles ud fra konkret viden, bør retten kun håndhæves ud fra konkret begåede forbrydelser. Her er det for Delcroix om at vise ligheden mellem den aktuelt frembrydende (menneske-)retspraksis og en længst svunden tids retspraksis, der dømte folk ud fra, om deres handlinger var "inspireret af djæveln" eller det modsatte. I dag skal dommere i sager mod "nationalister", "racister" o. s. v. bedømme, om deres handlinger er foretaget ud fra lave og urene politiske holdninger, og i så fald skal de straffes

Det er i dag umuligt og moralsk forbudt at forestille sig oprettelsen af lejre for udvisning, hvori ulovligt tilstedeværende indvandrere opsamles. Altså udvisningslejre, f. eks. under kontrol af Røde Kors og svarende til vor humanistiske tradition, vil ikke være steder for varig indespærring, men tværtimod gennemgangssteder, hvor det til enhver tid står de indsatte frit for at rejse, når blot det er til en destination uden for vore grænser. Men denne løsning, som følger sund fornuft, må end ikke drøftes under det nye moralske imperativ. Enhver, der foreslår den, bliver straks ekskommunikeret socialt af den nye pseudoteologi - hvilket forfatteren til denne anmeldelse har måttet sande i Danmark.

hårdere. Hvorimod en stakkels "etnisk minoritet", der har gjort det samme, sandsynligvis får endda mildere straf p. g. a. kulturelle faktorer og andre omstændigheder.

At dette med matematisk sikkerhed vil virke til de politisk ukorrektets ulempe, er nærmest en cirkelslutning. Derimod vil afvigere på den "sympatiske" (?) fløj sikkert gå fri, skønt der også her kun er et ganske subjektivt fortolkningsspørgsmål: Er en domstol f. eks. tilbøjelig til at tro, at Greenpeace-aktivister handler ud fra bekymring for kloden eller af had mod kapitalister? Mon ikke konklusionen bliver en anden, når de skal skønne, om "racister" handler af fædrelandskærlighed eller af fremmedhad? (Samme forskelsbehandling indrømmer selv antikommunister kommunist sympatiserer ved at kalde dem "nyttige idioter" og derved som en selvfølge gå ud fra, at de handler af naiv velmenen - en indrømmelse, de "nyttige idioter" aldrig selv ville give modstanderne!).

Delcroix giver eksempler, hvor man ikke vil være i tvivl om de politiske domstoles svar, skønt personskaden er den samme: Er det mere alvorligt at sætte ild til en synagoge eller moske end til et supermarked? Er et røverisk overfald mod en imam mere alvorligt end noget lignende mod en "ordinær" kvinde?

Typisk for 68ernes mentalitet er en slaphed og accept over for alskens kriminelle udskjelser, blot de ikke udspringer af "tankeforbrydelser". Så svinger pendulet den modsatte vej. Herved adskiller nutidens inkvisitorers mentalitet sig fra fortidens: Den religiøse hårdhed krævede meget af sine udøvere i askese og selvdisciplin på alle måder, mens nutidens håndhævere af det korrekte giver frit løb for udsvævende nydelsessyge og regelløshed for alle, blot de ikke anfægter de nye tabuer. For så vidt udsprang datidens inkvisitoriske mentalitet af åndsstyrke, nutidens af slaphed. Tabuerne i dag består netop i,

at man ikke må det, der kræver modstand, at sige nej og sætte en grænse. "Den antiracistiske moral kræver ingen som helst kraftanstrengelse", påpeger Delcroix. Nutidens inkvisitorer (pseudo-) "frigjorthed" står for så vidt lavere end selv den snævrere bedsteborgerlighed.

De nye tabuer holdes der fast ved med religionens absolutthed ud fra holdningen: "Lad kun verden gå under, når blot der er ydet retfærdighed". Hverken flertallets vilje eller rationelle valgmuligheder tæller, når "menneskerettigheder" er på spil. Som Delcroix skriver, er europæisk kamp mod masseindvandringen blandt det, der er totalt forbudt ifølge den nye moral: "Det er f. eks. umuligt, moralsk forbudt, at forestille sig oprettelsen af lejre for udvisning, hvori ulovligt tilstedeværende indvandrere opsamles ... Udvisningslejre, f. eks. under kontrol af Røde Kors og svarende til vor humanistiske tradition, vil ikke være steder for varig indespærring, men tværtimod gennemgangssteder hvor det til enhver tid står de indsatte frit at rejse, når blot det er til en destination uden for vore grænser." Men denne løsning, som følger

sund fornuft, må end ikke drøftes under det nye moralske imperativ. Enhver, der foreslår den, bliver straks ekskommunikeret socialt af den nye pseudoteologi, konstaterer Delcroix (hvilket undertegnede har måttet sande i Danmark).

Frem for alt er det forbudt at udpege en konkret fjende af kød og blod, der kan "diskrimineres". Helst skal man følge den paradisk-kristne frase, at fjenden kun "er i os selv", hvilket selvfølgelig blot vil føre til, at den virkelige fjende, som ikke har de skrupler, uden modstand overvinder os. Må der overhovedet tales om andre fjender, skal de være abstrakte, f. eks. "islam" som begreb, endelig ikke konkrete muslimer. Dette i vor sammenhæng eneste fornødne er selve kernen i det moderne tabu. "Enhver konkretisering, selv den mest naive, af en hvilken som helst diskrimination ses som et stort angreb på de gode puritanske dyder", skriver Delcroix og konkluderer: "Det er blevet moralsk umuligt at for det livsnødvendige forsvar af vore europæiske fællesskaber modsætte sig en hvilken som helst eksotisk indvandring."

Multietikkerne har sejret på en i sand-

hed djævelsk facon: De har skabt indtryk af, at altomfattende frihed hersker, og så overses det, at den bare er væk lige dér, hvor man modsiger grundlaget for deres eget projekt.

Sejren er så total, at mange nationalister etc. med Delcroixs ord selv føler, at de er som fortidens pornografer, beskæftiget med et lyssky emne og med beskidte publikationer, der ganske naturligt ikke må stå åbent fremme på hylterne i kiosker og biblioteker. Man føler, man udnytter "lave", "vulgære" følelser, er en slags politisk alfons...

I så fald har de nye inkvisitorer og censorer selvfølgelig allerede vundet. Som Delcroix siger, skal det stå os klart, at kampen mod masseindvandring og for folkene er uendeligt mere rationel end "menneskerettighedernes" dogmer. Kun en udbredelse af denne indsigt kan hindre, at Europa i ganske konkret, biologisk forstand går under i løbet af en generation. De sande "libertinere", som står fast på total ytringsfrihed og objektiv erkendelse, er nu mere end nogensinde i europæisk åndshistorie et heroisk og nødvendigt folkefærd!

Peter Neerup Buhl

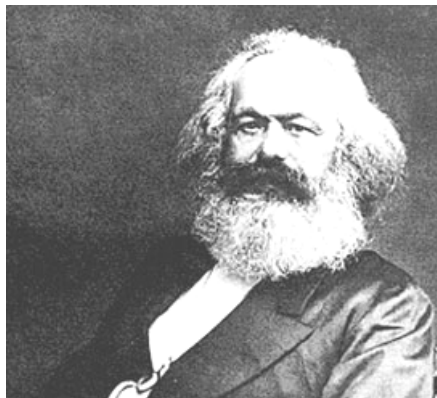
Den europæiske nationale modstand

**Piero Ignazi:
Extreme Right Parties
in Western Europe.
(Oxford University Press,
2003. 259 sider).**

En udmærket oversigt over den historiske udvikling for "ekstreme højrepartier" i alle vesteuropæiske lande. Som forfatteren bemærker, er litteraturen om dette emne "eksploderet" det seneste årti. Hans værk hæver sig dog meget over den gennemsnitlige kvalitet af denne litteratur ved at give et detaljeret udsyn over ligheder og forskelle mellem de nævnte partier. (Bogen er et bind i serien *Comparative Politics*).

Men alligevel rubriceres partierne altså som "ekstreme højrepartier". I en lang teoretisk indledning om betydningen af og variationen i begrebet "højre" udpeges kernen i forskellen mellem højre- og venstreorienterede i opfattelsen af, om forskellene eller ligheden mellem mennesker er vigtigst. De højreorienterede accentuerer forskellene, de højreekstremer i særlig grad. Hvilket vel også kun er taktisk klogt for vesteuropæere i massevandringernes æra? Om det så er politisk klogt lige at kalde sig

selv "højre", er en anden sag. Til Ignazis liste over de "højreekstremer" ka-

De såkaldte "højreekstremer" står i dag snarest som dem, der forsvarer Vestens historiske grundlag, mens de systembærende i de seneste generationer har svigtet dette i ekstrem grad og derved også er i færd med at undergrave sig selv. Kun i behandlingen af "højreekstremismen" bestemmes begrebsapparatet stadig af den opfattelse, at historiens udvikling er fastlagt (jævnfør herren på billedet), hvorfor den ene side af den politiske konflikt pr. definition er udtryk for "ekstremisme". Hvilket vel ligefrem kunne vække en vis stolthed over at stå for.

rakteristika kommer, at de fremfører en ideologi, der - i svingende grad - står i radikal opposition til det herskende system. Her kan kommenteres, at de "højreekstremer" i dag vel snarere står som dem, der forsvarer Vestens historiske grundlag, mens de systembærende i de seneste generationer har svigtet dette i ekstrem grad og derved også er i færd med at undergrave sig selv.

Desuden insinuerer Ignazi, at selv om de af de "højreekstremer" partier, der har nogen betydning i dag, "benægter enhver arv fra fascismen", afslører deres interne retorik, deres mål og adfærd, at de kun har accepteret det demokratiske spil af nødvendighed, ikke med hjertet. Det kan enhver jo påstå ...

Om Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet i Danmark skriver han dog, at disse partiers "afstand fra enhver tilnærmelse til fascistiske fjerner dem fra kategorien af traditionelle ekstreme højrepartier. Imidlertid indgår de i det postindustrielle ekstreme højre p. g. a. anti-partiholdningen og deres politiske kynisme, deres uansvarlige opposition og overbudspolitik, deres fremmedhad under overfladen og talen for mere autoritære og undertrykkende normer."

Sådan en svada af mærkater viser,

hvordan selv det bedste akademiske arbejde om emnet sværtes af forskernes fordomme, der rent subjektivt, uden overvejelse de saglige forhold, stempler partier som "kyniske" og "uansvarlige", skønt man med mindst samme ret kunne kalde de "ansvarlige" partiers multikulturaliserings-politik for det samme. At Ignazi for danske forhold støtter sig til Jørgen Goul Andersens publikationer, hjælper selvfølgelig heller ikke.

Det fremgår helt klart, hvad de "højreekstremer" ikke er, nemlig borger-skabets og kapitalens håndlangere. De større partier såsom Front National, FPÖ, Vlaams Blok, Lega Nord, Fremskridtspartierne samt de tyske, hollandske og britiske partier m. fl. er alle blevet "arbejderpartier", ofte med relativt flere lavindkomst- og arbejdervælgere end de socialistiske partier.

Ignazi skitserer firkantet det "ekstreme højres" verdensbillede som gående ud

på et ønske om et konfliktfrit, harmonisk samfund. "Hvad er ellers grunden til fremmedfrygten?", spørger han. Åbenbart ude af stand til at fatte, at de subtile historiske og ideologiske "forklaringer" er ganske overflødige, hvis man tilsætter lidt virkelighedssans og derved får øje på den såre enkle, alt-dominerende hovedårsag til de "højreekstremes" renæssance de seneste årtier: At de er de eneste, der har villet tale imod det voksende antal muhamedanere i Vesteuropa. At de "højreekstremer" partier derudover rummer – vidt forskellige – "ekstreme" karaktertræk, må ses som en tilfældighed, måske endda som egenskaber, der har hindret deres yderligere fremgang.

Ignazi bruger da også selv indvandringsmodstand som afgørende paradigme, da han noterer, at enkelte partier (f. eks. italienske MSI og det norske Fremskrittsparti) er på vej bort fra at være

højreekstremer, fordi de har modereret indvandringsmodstanden i et forsøg på at komme ind i varmen.

Dermed står man med det paradoks, at man falder ind under den toneangivende akademiske definition af "højreekstremisme", blot man benægter multikulturalismens uundgåelighed og taler for menneskets evne til at blive klogere og gøre en uheldig historisk udviklingslinje god igen. Det ville på alle andre politikområder blive stemplet som blind, historisk determinisme af værste slags, som senest skulle være af-død ved Murens fald. Kun i behandlingen af "højreekstremismen" bestemmes begrebsapparatet stadig af den opfattelse, at historiens udvikling er fastlagt, hvorfor den ene side af den politiske konflikt pr. definition er udtryk for "ekstremisme". Hvilket man selvfølgelig så kun må være stolt over at stå for.

Peter Neerup Buhl

Afkolonisering frem for krig mod terror

Guillaume Faye:
Le coup d'état mondial.
Essai sur le Nouvel
Impérialisme Américain.
(Éditions de L'Encre, 2004.
311 sider. 24 euro).

Den franske filosof Guillaume Faye har tidligere gjort sig bemærket med bøgerne om Koloniseringen af Europa og Den tredje Verdenskrig, begge om nødvendigheden af konkret at bekæmpe muslimsk tilstedeværelse i Europa. Sin nye bog om Det globale Statskup har han kaldt et "essay om den nye amerikanske imperialism", men det er ikke det sædvanlige hysteriske franske USA-had, der kommer til udtryk.

Franske kritikere af USA har som regel sympatiseret med islam, men denne ser Faye som selve fjenden, USA derimod kun som en modstander, "Eurosibirien" dog forhåbentlig på et tidspunkt kan slå sig sammen med i et fællesskab af alle mennesker af europæisk herkomst, da disse kommer i en stadig mere defensiv position med fælles interesser i løbet af det 21. århundrede.

Det er især USAs messianisme, der irriterer Faye (som står på linje med ægte amerikanske konservative såsom Pat Buchanan). F. eks. det umulige i at skabe "demokrati" i Irak, ja ønsket om at omskabe hele verden i USAs billede, som amerikanske politikere naivt er overbevist om er det bedste, alle stræber

efter.

Faye tror vel at mærke ikke på, at USA er nær så stærkt, som landets materielle ressourcer lader formode.

Amerikanerne accepterer kun få døds-ofre, soldaterne er uden gejst og frygter døden, mens muslimerne søger den. USAs mentalitet er overfladisk, naivt "god", mens muslimernes er subtil, be-

Forfatteren skoser det franske "nye højre", der ser en større trussel mod Europa i Disneyland, MacDonald's og amerikanske tv-serier end i invasionen fra den tredje verden, der opløser selve vort bioetniske grundlag. Der protesteres mod åbningen af en MacDonald's i en europæisk storby, der mere og mere ligner stykker af Nordafrika... Men kultur fra USA er dog kun overfladisk "folklore", intet alvorligt, mens islam er en altomfattende livs- og tænke måde med dybe rødder.

regnende, mere machiavellistisk.

Blot at erobre (uden at få kontrol over) et ret lille land som Irak har krævet mobilisering af halvdelen af USAs styrker. Landet er ved at forløfte sig på opgaven som klodens politibetjent, mens den virkelige trussel, den etniske opløsning af USAs (og Europas) fundament, ignoreres. USAs ydre aktivisme kan endda ses som en afledningsmanøvre fra de indre skæbneproblemer. Som Faye skriver: "På samme tid, hvor moskeerne skyder op som paddehatte i Europa og USA, besætter 'koalitionen' anført af USA Mellempøsten. Denne kampstrategi er virkelig forfejlet. Bedre ville det være at gøre hjemme hos sig selv, hvad man er ved at gøre hos de andre..."

Langt hellere end USAs ydre militære aktivisme så Faye udvisningen af de 8 millioner muslimer i USA. Dér lurer den egentlige terrortrussel.

Den etnisk homogene nye supermagt, Kina, kan meget vel overtage lederrollen om få årtier. Dette land hviler i sig selv og har ikke som USA noget ønske om at omvende fjenden.

Skønt muslimerne ikke er så materielt stærke, er det deres fysiske tilstedeværelse midt i Vesten samt deres mentalitet, der gør dem til så magtfuld en trussel, at en supermagts traditionelle midler kommer til kort - muslimerne i Vesten er for Faye langt farligere, end den kommunistiske trussel nogensinde har været.

Faye afviser overbevisende, at islams

aggression skyldes Israel eller nogen anden konkret årsag, som Vesten kan bringe i orden og derpå få fred. Terrorismen er en del af islamismens verdensomspændende strategi. Denne stikkes ikke en kær i hjulet ved at bombe udvalgte lande, hvilket blot fremprovokerer mere kampgejst, men kun ved at afvise enhver muslimsk kolonisering af Europa. Denne er historiens tredje store islamiske offensiv mod Vesten, der er i fuld gang.

Som Faye fremhæver, er det i udførelsen af denne politik "nødvendigt at ræsonnere på total machiavellistisk og kynisk vis og udelukkende tænke på europæernes interesse, herunder vor russiske allieredes, og at undgå enhver moralsk indignation." Vi har ingen som helst grund til "solidaritet" med den muslimske verden, som har bekriget os siden det 7. århundrede. Og som Faye siger, er den bedste måde at hjælpe ulandene på generelt at undlade at hjælpe dem, så de lærer at tage ansvar for sig selv.

Faye polemiserer ætsende mod det

franske "nye højre" (Alain de Benoist & Co.), der ser en større trussel mod Europa i Disneyland, MacDonald's og amerikanske tv-serier end i invasionen fra den tredje verden, der opløser selve vort bioetniske grundlag. Der protesteres mod åbningen af en MacDonald's i en europæisk storby, der mere og mere ligner stykker af Nordafrika... Kultur fra USA er dog kun overfladisk "folklore", intet alvorligt, mens islam er en altomfattende livs- og tænkemåde med dybe rødder.

Hertil kommer muslimernes demografiske dynamik og deres simple "religions" stærke tiltrækningskraft, der fuldender truslen. USAs påvirkning er som blyantsskrift, der hurtigt kan viskes ud igen, mens islams påvirkning er som blækskrift, der trænger dybt ned i underlaget og bliver uudslettelig.

I virkeligheden ved selv de største USA-hadere godt, hvor det virkelige svælg er. Faye spørger dem retorisk, hvor de helst ville lade deres børn studere: På et islamisk universitet eller på

et universitet i USA...

Kort sagt skal det yndede franske slogan "USA go home" ændres til "Islam go home".

Faye gør meget ud af at understrege, at Europas aktuelle prekære situation hverken skyldes "USA, jøderne eller rumvæsner", end ikke primært islam, men udelukkende os selv med vor misforståede kristne humanitet, selvhad, illusioner om "integration" og "Euroislam", etc.

Det kan også efter Fayes mening være godt nok, at USA giver muslimske tyranner en lærestreg, men forstår alle folk af europæisk herkomst ikke, at "det eneste fornødne" nu er at bekæmpe islam til sidste muslim på vort territorium i ganske konkret forstand, vil alle andre tiltag og alle indbyrdes stridigheder være ganske ligegyldige, for det vil være dem med en stærkere tro og flere børn, der har erstattet vor civilisation ved næste århundredskifte.

Peter Neerup Buhl

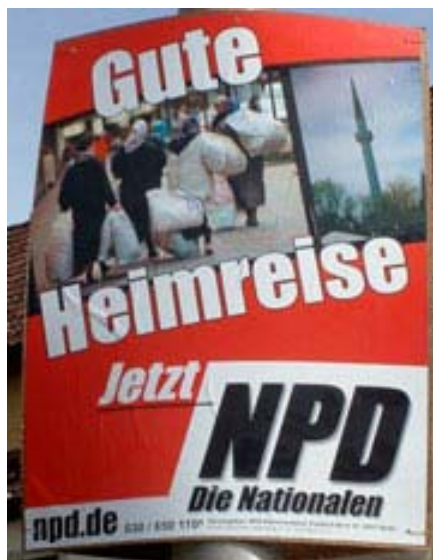
Faktorerne bag "højreekstrem" succes

**Marcel Lubbers:
Exclusionistic Electorates.
Extreme right-wing voting
in Western Europe.
(Ph.D.-afhandling, Katholieke
Universiteit Nijmegen, 2001.
276 sider).**

Marcel Lubbers (født 1973) er en af de mange unge akademikere, der overalt i Europa i disse år er ved at opbygge en karriere som udforsker af "højreekstremismen". I hans ph.d.-afhandling, som er nærværende bog, er han gået grundigt til værks. Næsten 50.000 vælgere i diverse lande er blevet udspurgt samt hundredvis af eksperter i "højreekstremisme" i de europæiske lande. (En lignende forskning ses ikke i andre partier, der åbenbart ses som "naturlige"?).

Der er da også kommet nogle interessante resultater ud af det grundige arbejde. I modsætning til en udbredt opfattelse er der således ingen sammenhæng mellem arbejdsløshed og de "højreekstremer" partiers fremgang, af og til tværtimod, selv om arbejdsløse er en del af deres faste vælgerkerne. Ofte er det i velstående egne eller perioder, at disse partier får fremgang. Det forklares med, at når folk har mere at miste,

bliver de endnu mere nervøse over for

Et gennemgående træk er imidlertid, at simpelthen antallet af fremmede tenderer til at give de "højreekstremer" succes. Især i områder, hvor de fremmede er klumpet sammen, stemmer de indfødte "højreekstremer". Hvilket turde vise, at krydset ofte ikke sættes ud fra "fordomme", men netop ud fra egne, bitre erfaringer. Fordomme synes tværtimod at besiddes af de kommentatorer, der kommer med skråsikre, enkle tolkninger.

truslen fra udefra kommende. Således kan der udtænkes en forklaring på alt ...

Meget af den omhyggelige statistiske analyses resultater må siges at være selvfølgeligheder eller endog cirkelslutninger, som når Lubbers skriver, at på steder, hvor anti-indvandrer-holdninger og utilfredshed med demokratiet er større, har de "højreekstremer" mere fremgang. Det er klart, når "højreekstremisme" defineres med indvandringsskepsis og autoritære holdninger! Det samme, når "succesfulde" partier siges at være dem, der har de mest "favorable" karaktertræk.

Hvor meget klogere er man så blevet? Men den sandhed er der dog, at en af de største udslagsgivende faktorer, når et "højreekstremt" parti har fremgang, er, at det er velorganiseret og har en karismatisk leder.

De typiske "højreekstremer" vælgere er arbejdsløse, lavt uddannede, ikke-religiøse, unge og mænd. I denne velkendte liste overrasker måske kun det ikke-religiøse, hvilket antyder det kiksede i den elitære "kulturkamps"-front, der søges opbygget særlig i Danmark.

Faktorerne bag "højreekstremer" partiers succes synes i øvrigt at være ganske forskellige rundt omkring i Europa. For Danmark, Holland og Norge er det dog et særtræk, at uddannelsesfaktoren og

anti-indvandrer-holdninger er meget fremtrædende.

Et gennemgående træk er imidlertid, at simpelthen antallet af fremmede tenderer til at give de "højreekstreme" succes. Især i områder, hvor de fremmede er klumpet sammen, stemmer de indfødte "højreekstremt". Hvilket turde vise, at krydset ofte ikke sættes ud fra "fordomme", men netop ud fra egne, bitre erfaringer. Fordomme synes

tværtimod at besiddes af de kommentatorer, der kommer med skråsikre, enkle tolkninger. En anden gennemgående faktor bag de "højreekstreme" succeser, når de omtales i medierne, selv når omtalen er negativ.

Al omtale er altså bedre end ingen, hvorfor Lubbers da også bemærker, at det er bedre at neutralisere de højreekstreme ved at tie om dem end at kritisere dem. Men alt i alt afvises de nemme

forklaringer på "fremmedhadet", som medierne ideligt fremfører, og tilbage bliver en fuldt ud rationel reaktion fra de dele af vælgerkorpset, der konkurrerer med indvandrere om begrænsede ressourcer.

Om indsamling af omfattende statistisk materiale og avanceret matematisk analyse heraf så var nødvendig for at nå den indsigt, er dog et andet spørgsmål ...

Peter Neerup Buhl

Forbilledlig indvandrings-afskrækning

Mark Dow:

American Gulag.

Inside U.S. Immigration Prisons.

(University of California Press, 2004. 413 sider).

For én, der er dømt ved Højesteret for at anbefale "koncentrationslejre" til muhammedanerne som led i deres udsendelse af Danmark, er det selvfølgelig sjovt at se USAs lejrkomplekser for indvandrere sammenlignet med Sovjets "Gulag".

Denne bog er skrevet af en amerikansk parallel til Bjørn Elmquist. Mark Dow tager alle udsagn fra indsatte for gode varer, mens indvandringsmyndighederne i udgangspunktet altid er suspekte.

Skønt indvandringsland har USA altid skarpt og nådesløst sorteret, hvem de ville have ind. Asylsøgere og illegale indvandrere interneres i USA under forhold, der skal maksimere antallet af dem, der ønsker at rejse igen, og afskrække potentielle indvandrere. Dermed er systemet altså et forbillede og ikke et skræmmebillede, som Dow mener.

Det var i 1981, under Reagan, at asylanter/illegale indvandrere til USA som standard blev fængslet. Regeringen udarbejdede planer for indfangning af hundredtusinder fremmede i tilfælde af undtagelsestilstand. Clinton-regeringen stod for den næste milepæl med 1996-indvandringsloven, hvorefter man kunne blive deporteret uden at få sin tilknytning til landet eller alvoren af ens forbrydelser bedømt af en domstol. Selv asylsøgere, der var blevet godkendt af domstole, kunne fortsat holdes inde-spærret, mens myndighederne forsøgte at få omgjort afgørelsen. I 1996 underskrev Clinton desuden den første store antiterrorlov, der sammen med indvandringsloven drastisk udvidede begrundelserne for indfangning og deportation (fx var manglende togbillet tilstrækkelig begrundelse for internering). Efter 11/9 2001 kom nye love til (fx PATRIOT-

loven), og der var noget at rydde op i - med over 900.000 papirløse mellemstilige indvandrere i USA.

Kritikken efter 11. september er gået på, at man har "ofret især arabiske og muslimske indvandreres frihedsrettigheder af hensyn til restens sikkerhed," altså udmærket.

Mark Dow forsøger at afsløre den "institutionelle racisme" hos indvandringsmyndighederne ved at citere ansattes udtalelser, f. eks. at irakere uden skrupler lyver meget, hvis de kan slippe af sted med det. Ligeledes i CIAs undervisning i "arabisk kultur" hedder det, at i den arabiske verden er der ingen skyldfølelse, kun skam, og det er ikke slemt at lyve ... Men dette er jo ganske realistiske vurderinger med tanke på islams blåstempling af løgn, så kritikken afslører snarere Dows naivitet.

Kritikken efter 11/9 2001 er gået på, at man har "ofret især arabiske og muslimske indvandreres frihedsrettigheder af hensyn til restens sikkerhed" - og hvad er der dybest set i vejen med det? Skønt indvandringsland har USA altid skarpt og nådesløst sorteret, hvem de ville have ind. Asylsøgere og illegale indvandrere interneres i USA under forhold, der skal maksimere antallet af dem, der ønsker at rejse igen, og afskrække potentielle indvandrere. Dermed er systemet altså et forbillede og ikke et skræmmebillede ...

Forbilledligt er, hvad Dow skriver som en kritik: "Skønt USAs indvandringslovgivning kræver sag-for-sag afgørelse af ansøgninger om politisk asyl, har politikken koordineret af adskillige føderale myndigheder altid behandlet forskellige grupper på forskellig måde."

USA tvangsudsender i stor stil ulovlige indvandrere - i en sådan grad, at det liberale Canadas regering advarer borgere af mellemstilig herkomst mod at rejse til USA.

Grundopfattelsen om asylsøgere hos de ansatte i INS (U.S. Immigration and Naturalization Service) er angiveligt, at "de er mordere i deres eget land og kommer derfor her." Holdningen er, at der er en flodbølge af indvandrere, og højeste prioritet er at skaffe sig af med dem.

De indfangede kan sidde i flere år i centrene, hvor der kan være op til 39 i et rum med seks senge. Behandlingen er hård og vilkårlig, f. eks. milde forseelser kan straffes kollektivt med tvungen oprejst stilling en hel dag, og vogterne råber: "I har ingen rettigheder - kun ret til at blive deporteret!" Opviglere tæves. Som en tidligere indsat siger: "Folk er endda villige til at risikere livet og rejse tilbage til landet, hvor de blev forfulgt, bare for at undgå at sidde inde. De er trætte af langvarig indespærring."

En del af indfangningsindustrien er privatiseret, så der er økonomisk fordel ved at minimere forplejningen og maksimere flugtsikkerhed og udsendelser. Lysår fra vesteuropæisk blødsødenhed og selvkritik. Hele systemet er en "stat i staten", der afviser offentlig kritik og fyrer enhver intern kritiker. Derfor har tilblivelsen af Mark Dows bog taget et årti og mødt forhindringer og bange vidner. Men trods Dows indstilling kan bogen siges at være gavnlige, for hvis de afskrækkende forhold bliver kendt ude omkring, tør færre prøve "lykken" i USA. Og vi andre kan sige: "So ein Ding müssen wir auch haben!"

Peter Neerup Buhl

Mudderkastning og jødehad på fransk

Olivier Guland:
Le Pen, Mégrete et les Juifs.
(Éditions La Découverte,
2000. 223 sider).

Olivier Guland er ledende journalist ved det jødiske blad *Tribune juive*, hvilket man må huske under læsningen af denne bog om Le Pen, Mégrete og jøderne. Selv om der er mange rigtige iagttagelser, agerer de nationaltsindede franske politikere under pres i et hadsk miljø skabt ikke mindst af jødiske organisationer, og så er det krakileri at bide sig

For Front National og Le Pen er anti-globalisering og antisemitisme vigtigere end indvandringsmodstand - paradoksalt nok, for de fleste af partiets menige vælgere mener, at modstand mod indvandring fra den 3. verden er vigtigst. Men partiledelsen er fanget af den franske nationalismes intellektuelle arv. USA og Israel er uafvigeligt hovedmodstanderen, de ses som arkitekterne bag "mondialismen", og deres fjender er Frankrigs venner, hvorfor Le Pen er ven med Saddam Hussein, algeriske fundamentalister og mange arabiske ledere samt muhamedanske kræfter, der spreder historierevisionisme.

fast i finere distinktioner. Over for den massive jødiske, politiske instrumentalisering af holocaust er det også forståeligt, at Le Pen provokerer ved at kalde den en "detalje".

Når det er sagt, skal det også siges, at der har været flertydigheder i franske nationales holdninger lige fra 1800-tallet. Antisemitisme har altid været et vigtigt element. Det intellektuelle "nye højre" under Alain de Benoist er mere "antiimperialistisk" og imod al monoteisme, end det er imod indvandringen.

Guland dokumenterer, at også for Front National og Le Pen er antiglobalisering og antisemitisme vigtigere end indvandringsmodstand - paradoksalt nok, for de fleste af partiets menige vælgere mener, at modstand mod indvandring fra den 3. verden er vigtigst. Men partiledelsen er fanget af den franske nationalismes intellektuelle arv. USA og Israel er uafvigeligt hovedmodstanderen, de ses som arkitekterne bag "mondialismen", og deres fjender er Frankrigs venner, hvorfor Le Pen er ven med Saddam Hussein, de algeriske fundamentalister (FIS) og mange arabiske ledere samt muhamedanske kræfter, der spreder historierevisionisme.

Den naive plan lyder, at Frankrig under Front Nationals ledelse skal give araberne våben til at bekæmpe Israel, hvorefter de til gengæld skal tage deres indvandrere i Frankrig tilbage. At franske våben næppe vil være nok imod USA-Israel er én ting, noget andet er, at Israel anses for at være eneste årsag til muhamedanernes had mod Vesten – som om de uden Israel som begrundelse ikke vil finde på nye begrundelser for at hade og kolonisere os!

Efter 1999 har Front National yderligere nedtonet indvandringsmodstand til fordel for antiglobalisering og antisemitisme, mens Bruno Mégrete's parti klarere står som modstander af den islamiske masseindvandring - trods Gulands skildring af også Mégrete som antisemit.

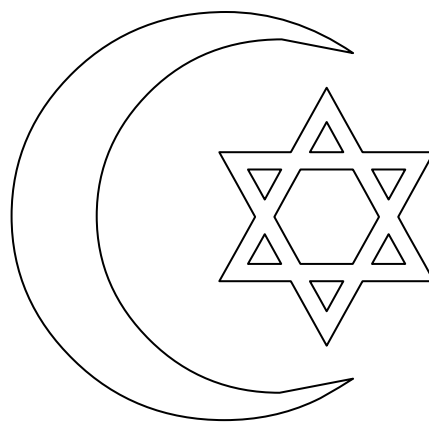
Le Pens og Mégrete's partier består af en broget flok, fra nyhedninge til gammelkatolikker. Dette har netop været forbilligt. For det er en nødvendighed i alle Vestens lande med en sådan samling af flest mulige nationale kræfter, der ikke må føre "kulturkamp" indbyrdes, hvis sejr over den antinationale fløj overhovedet skal komme i sigte.

Derfor må man trods alt håbe på ny fremgang for den nationale lejr i Frankrig, da det vil styrke den europæiske indvandringsmodstand. Jøderne skal

nok klare sig alligevel, vigtigst for Europa er, at muhamedanerne kommer ud, uanset hvem der iværksætter det. Dét bør også være i jødernes interesse. Den bedste måde for dem at undgå antisemitisme på er at protestere, når deres "repræsentanter" støtter indvandring af muhamedanere, hvis jødehad i øvrigt er langt større end Le Pens. Guland kan have ret i sin kritik, men alligevel er det tåbelig vildledning at fokusere på fransk antisemitisme, når det sker med det motiv at svække kampen mod indstrømmingen af de værste jødehadere, nemlig muhamedanerne.

Ak ja: I 1990 demonstrerede 200.000 med Mitterrand i spidsen i Paris gader, da nogle bøller uden forbindelse med Front National havde skændet en jødisk kirkegård. Hvor mange demonstrerer nu, hvor levende jøder angribes af muhamedanere i Frankrig? Det er ligesom ikke politisk opportunt ...

Peter Neerup Buhl

Den bedste måde for jøder at undgå antisemitisme på er at protestere, når deres egne støtter indvandring af muhamedanere, hvis jødehad er langt større end Le Pens. Derfor er det tåbelig vildledning at fokusere på fransk antisemitisme, når det gøres for at svække kampen mod indstrømmingen af de værste jødehadere, nemlig muhamedanerne. I 1990 demonstrerede 200.000 med daværende præsident Mitterrand i spidsen i Paris' gader, da nogle apolitiske bøller havde skændet en jødisk kirkegård. Hvor mange demonstrerer nu, hvor levende jøder angribes af muhamedanere i Frankrig?

Migranter, der ændrer Europas ansigt

Jacques Dupâquier & Yves-Marie Laulan (red.):

Ces migrants qui changent la face de l'Europe.
(L'Harmattan, 2004.
264 sider. 23,50 euro).

Pessimismen over udviklingen hersker i denne bog, der er en samling indlæg af ledende eksperter på en konference afholdt af *Institut de Géopolitique des Populations* i Paris i oktober 2003.

Selv i slutordet, hvor instituttets leder, Yves-Marie Laulan, forsøger at indgyde lidt optimisme, må han konkludere, at problemerne med indvandring i alt væsentligt ikke ligger bag os, men foran os. Desuden peger han på den bemærkelsesværdige kendsgerning, at indvandrernes fertilitet i Frankrig slet ikke er faldet det seneste årti, hvilket tyder på en manglende integration og gør de demografiske forudsigelser endnu mere ildevarslende.

Et stort problem i drøftelsen af emnet er den statistiske usikkerhed. Det kan kun siges, at gruppen af indvandrere eller reelt fremmede i Frankrig udgør mellem 4 og 13 millioner. F. eks. svinger skønnet over antallet af indbyggere fra Comorerne i Marseille mellem 6.000 (de officielle tal) og 60.000 (tal udledt via socialsektorens arbejde). Det påvises detaljeret, at også statistikkerne fra de forskellige vesteuropæiske lande er usammenlignelige.

F. eks. fremgår det af de officielle tal, at 608 personer i 1998 forlod Holland for at slå sig ned i Danmark, men 922 ankom til Danmark fra Holland. Den modsatte vej rejste angiveligt 818, men kun 612 ankom. O. s. v. Laulan ville være tilfreds med at kende de virkelige tal med 10 % nøjagtighed, "men problemet er, at vi ikke kender dem med 50 % eller 80 % nøjagtighed." Men den bedste beregning forudsiger, at år 2040 vil alene tyrkere og nordafrikanere stå for 39 % af fødslerne i Frankrig.

Professor Jean-Robert Pitte forsøger også at være optimist men må advare om, at den nuværende etniske opdeling af Frankrig fører til borgerkrig. Han ser en løsning i at opmuntre til blandede ægteskaber, men muhamedanernes mening herom er jo velkendt...

Professor François Julien-Laferrrière gennemgår det juridiske galehus, Europa er kommet ud i vedr. indvandringen, hvor der er masser af illegale indvandrere, der ikke må udvises, og "legale

illegale indvandrere", der i en række lande med mellemrum legaliseres *en masse*. Som eksempel på, hvordan europæiske regler omgås, gennemgås den tyrkiske praksis, efter at Tyskland er begyndt at give tyrkere statsborgerskab: Som betingelse for at blive "tysker" må tyrken give afkald på sit tyrkiske statsborgerskab. Det giver de tyrkiske myndigheder tilladelse til, men sender senere til "tyskeren" et tilbud om at generhverve sit tyrkiske statsborgerskab... I Frankrig er dobbelt statsborgerskab "tolereret", men ikke lovligt...

På konferencen blev det fastslået, at

Indvandring hævdes at modvirke "ældrebyrden". FN mener, at Europa har behov for 59 millioner fremmede, men foretages samme beregning for Kinas vedkommende, skal dette land modtage 10 milliarder mennesker de næste 25 år. Den britiske demograf David Coleman har vist idiotien i sådanne beregninger ved at påpege, at hvis Sydkorea de kommende 100 år skal bibeholde sin nuværende aldersfordeling, skal landet modtage hele verdens befolkning. Men aldersfordelingen bør derimod globalt plan forskydes mod stadig flere ældre - jo før desto bedre ...

sammenligninger mellem nutidens massevandring og tidligere tidsaldres er meningsløse. I dag bibeholdes nemlig i generationer tætte forbindelser med hjemlandet, så integration helt undgås.

Et andet problem er, at i-landene fisker efter ulandenes bedste borgere, mens ulandene vil af med de dårligste, klassisk manifesteret af Castro, der masseudviste kriminelle til USA.

Alene antallet af sociale tabere blandt indvandrerne viser, at det ikke er dem, der skal "finansiere vores velfærd" fremover. Og det dokumenteres grundigt i bogen, at de yngre generationer af indvandrere klarer sig stadig dårligere uddannelsesmæssigt.

Alene de direkte sociale udgifter til indvandrerne i EU fra tredjeland sættes til 23 milliarder euro, i Frankrig til 7 mia. årligt. Hertil kommer alle de indirekte, f. eks. er 61 % af de patienter, der i Frankrig modtager gratis lægehjælp, fremmede. Men det fremhæves, at statistikkerne også på dette område er meget utilstrækkelige. Det er nærmest tabu at skelne mellem indfødte og fremmede. Men selv den ellers overkorrekte Jacques Chirac brugte i sin præsidentvalgkamp eksempler såsom familier "med en far, tre eller fire koner, omkring tyve børn, der får 50.000 franc i socialhjælp, naturligvis uden at arbejde."

Talrige indlæg i bogen demonstrerer det absurde i at påstå, at indvandrere kan modvirke "ældrebyrden". FN mener, at Europa har behov for 59 millioner fremmede, men foretages den samme beregning for Kinas vedkommende, kommer man frem til, at landet skal modtage 10 milliarder mennesker de næste 25 år. Og den britiske demograf David Coleman har vist idiotien i sådanne beregninger ved at påpege, at hvis Sydkorea de kommende 100 år skal bibeholde sin nuværende aldersfordeling, skal landet modtage hele verdens befolkning... Aldersfordelingen bør på globalt plan forskydes mod stadig flere ældre, jo før jo bedre.

På konferencen blev det foreslået, at intolerancen i i-landene og manglen på kompetence i ulandene kunne bekæmpes på én gang ved at repatriere de nuværende indvandrere i i-landene. De kan derved berige deres ophavslande med det, de har lært af i-landenes værdisæt og viden.

Det blev af flere deltagere på konferencen afvist, at ulandshjælp og udvikling af fattige lande i det hele taget vil dæmpe indvandringen til Europa. Det

modsatte vil være tilfældet. Jo mere udvikling, desto flere mennesker er i stand til at rejse.

Trods f. eks. 5 % årlig økonomisk vækst i ulandene vil gevinsten ved at rejse til Europa stadig være enorm. I år 2025 vil efter alt at dømme 2 mia. mennesker bo i den tredje verdens slumkvarterer.

En fremragende gennemgang af ulandshjælpens elendighed leveres af Yves-Marie Laulan. Grafisk vises, at jo mere "hjælp", et land har modtaget, des

mindre har dets vækst været. Og de lande, der har haft de dårligste regeringer, har fået mest hjælp.

Det fastslås, at barriererne for udvikling i alt væsentligt ikke er økonomiske. De er kulturelle. Fokusering på kvindernes stilling i de tilbagestående samfund er altafgørende. At udvikling af ulandene medfører mere migration betyder naturligvis ikke, at udvikling skal forhindres, men at europæerne ikke bør narre sig selv til at tro, at udvikling kan erstatte restriktiv indvandringspolitik.

Selvfølgelig kan Europa forhindre masseindvandringen. Mens alle Europas hovedstæder nu i høj grad er præget af tredjeverdensmennesker, er f. eks. Tokyo og Seoul stadig rent henholdsvis japansk og koreansk.

Det er udelukkende viljen, der mangler i Europa, men bliver de ildevarslenende perspektiver i nærværende bog bedre kendt, vil det givetvis ikke mere skorte på dén.

Peter Neerup Buhl

Den multikulturelle ensretning i Norden

**Tapio Kuure:
Våld, populism og
extremism i Norden
(Nordiska ministerrådet,
2003. 184 sider).**

Denne publikation med undertitlen "Nordiske indsatser mod nynazisme, voldelige ungdomsbander og andre ekstremistiske bevægelser" er tankevækkende nok sponsoreret af de nordiske regeringers samarbejdsorgan. Den er en rapport fra et seminar, hvor eksperter, myndigheds personer, aktivister m.fl. mødtes for at drøfte, hvad der kan gøres mod væksten af "højreekstremisme" i Norden. Publikationen fremstår dog snarere som et tidstypisk ideologisk dokument, der afslører verdensbilledet hos de anerkendte "eksperter". Alt fra voldelige gadebander til Dansk Folkeparti rodes sammen i én pærevælling til et trusselsbillede, der skal legitimere drastiske udemokratiske tiltag og sindelagskontrol.

Der indledes med en tilsyneladende konstatering, at "vi" i Norden jo er ved at opbygge et multikulturelt samfund, og at "populismen" desuden er useriøs, fordi der er brug for arbejdskraft udefra ... Man kan ikke undgå at tænke på, at det princip, som rapporten mener gælder for nynazistisk ungdomskultur: "Keep It Simple and Stupid" (KISS-princippet) - i høj grad også gælder rapporten selv!

Rapportens politiske logik kan sammenfattes således, at "populistiske" partier blot ved at være imod masseindvandring legitimerer gadebanders mord på fremmede. Kort sagt er enhver kritik odios. Forarget skrives der således, at "anti-demokratiske" (?) partier som Sverigedemokraterna og Nationaldemokraterna politisk legitimerer "racistisk" politik. Og: "På Island er der flere, som mener, at demokrati på Island skal være

forbeholdt islændinge, da de kender deres land bedst." Uha!

Af de mange tiltag til bekæmpelse af "højreekstremisme", rapporten fremfører, omtales mest fyldigt EXIT-projektet, der går ud på at støtte unge, som vil ud af det "højreekstreme" miljø. Langt mere brug for et sådant projekt er der i forhold til autonome og rød ungdom-grupper, men den slags får tværtimod offentlig støtte ...

Alt fra voldelige gadebander til Dansk Folkeparti rodes sammen i én pærevælling til et trusselsbillede, der skal legitimere drastiske udemokratiske tiltag og sindelagskontrol. Midlerne, der ønskes stillet til magthavernes rådighed, kan være "præventive, terapeutiske eller kontrollerende og afstraffende" og omfatter bl.a.: "Fængsel, samfundstjeneste, udfrysning, afsløring (gabestok i medierne)" ... Fuldstændigt uden skrupler vil man altså anvende magtapparatet mod folk med bestemte opfattelser. Rumæniens styrtede diktator, Nicolae Ceausescu (på fotoet under eget foto), tænkte lige sådan ...

Arbejdet i EXIT har gået ud på, at "ungdomsledere, lærere, forskere og forældre for racistiske unge skulle kunne tilbyde og præsentere andre attituder og måder at forholde sig til den proces, som leder til større kulturel mangfoldighed." Over for højreekstremisme anbefales "holdningsmæssig nultolerance". I Sverige var der 1992-95 i gennemsnit 100 sager vedr. "folkehetz" om året, dette er steget og lå i 2000 på 800 om året. Kun 10 % af sagerne førte dog til domfældelse o. lign., hvilket vel tyder på, at "hetz mod højreekstremister" kunne være et andet problem, som ingen dog tager sig af.

Generelt hedder det, at de midler, der står til magthavernes rådighed, kan være "præventive, terapeutiske eller kontrollerende og afstraffende". Under overskriften "Hvordan kan miljøet bekæmpes?" foreslås uden blusel bl.a.: "Fængsel, samfundstjeneste, udfrysning, afsløring (gabestok i medierne)" ... Fuldstændigt uden skrupler vil man altså anvende magtapparatet mod folk med bestemte opfattelser. Ceausescu tænkte lige sådan.

Om undervisningen i skolen anbefales, at "fokus på menneskerettigheder og multikulturalisme bliver obligatorisk pensum i alle de nordiske lande". Politiet skal kunne fare hårdere frem mod dissidenter på internet. O. s. v.

Det er klart, at over for et sådant verdensbillede, hvor de, der afviser multikulturalisme, pr. definition betragtes som en pest, der bare skal udryddes, er enhver samtale umuliggjort. Vi kan ikke argumentere med idioter, for de trækker diskussionen ned på et så lavt niveau, hvor de er eksperter, og der har vi ikke en chance. Men måske var det en idé at foreslå Nordisk Ministerråd et seminar om den paranoide antiracismes fremvækst i Norden ...

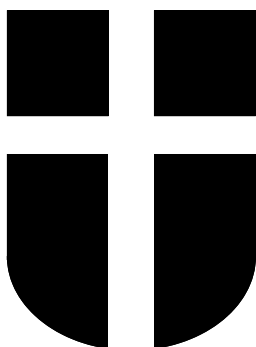
Peter Neerup Buhl

En glædelig jul og et godt nytår 2006 ...

Det vinterlige landskabsmaleri er udført af L. A. Ring

... ønskes alle vore trofaste læsere og deres familier af Danskerens redaktion.

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde